

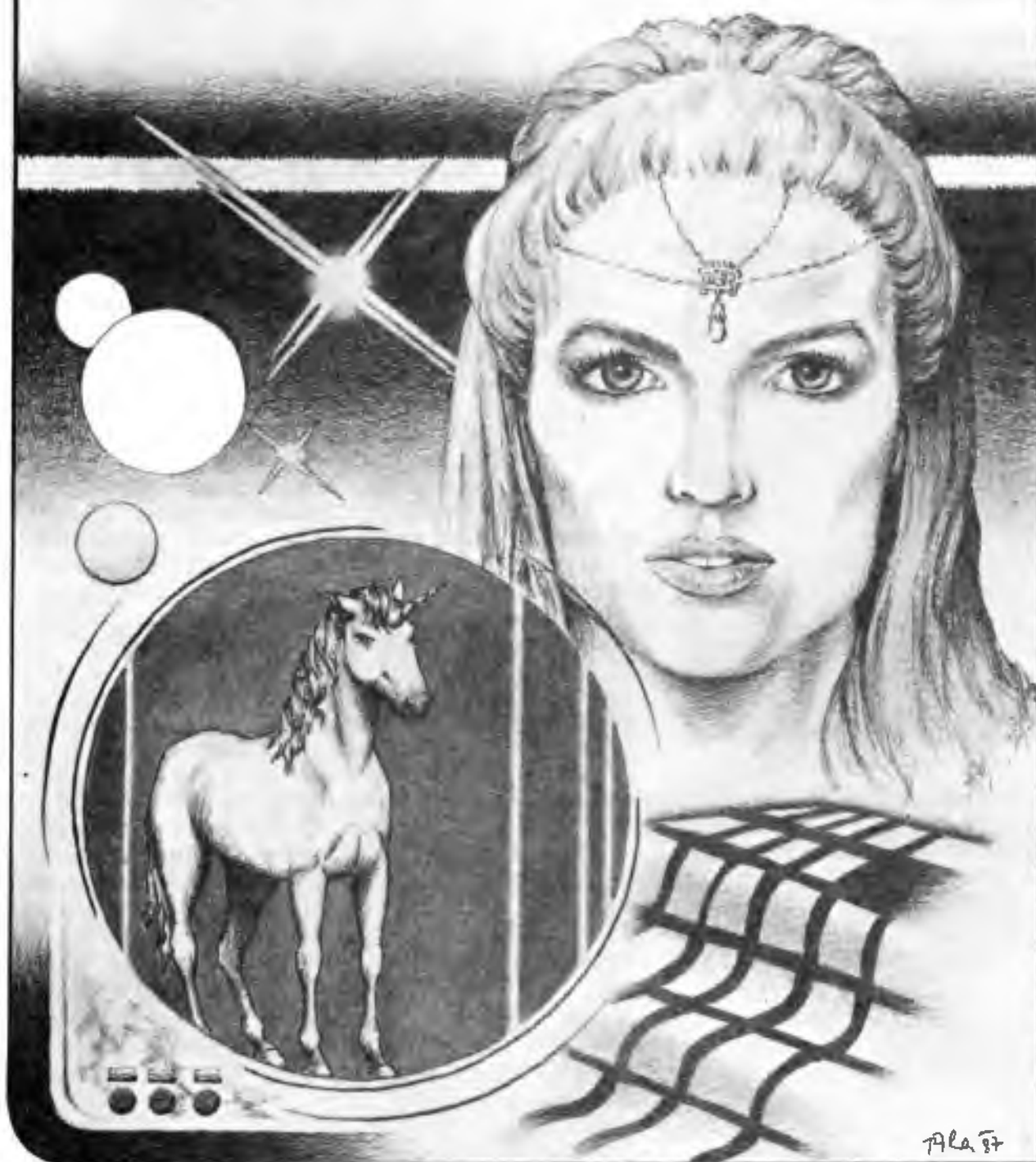

"Zadíváme-li se dnes zpátky na tehdejší uspořádání světa, uvědomíme si, že míra naší neznalosti a nezájmu o náš každodenní život byla nejen zarážející, ale přímo otřesná."

John Wyndham

TRIFID

MAGAZÍN SCI-FI KLUBU TRIFID PRO LIBEREC
Neperiodikum. Slouží pro potřeby klubu.

OBSAH

	str.
Seznamte se	3
Zvony - povídka	4
Marťan Olda	7
Fandové fantastiky	8
Dračí let - povídka	10
Tarkai - kreslený příběh	18
Pufo	24
Klubové zprávy	25
Četli jste?	28
C.B.K.	29

"Fantastika rozšiřuje obzor,
dynamizuje názor na život, osvo-
bozuje mysl a propůjčuje jí větší
rozlet".

Arkadij Strugacký

Seznáňte se

Miniprůvodce městem pod Ještědem

Dnešní dominantu našeho města i celého okolí bude většina z vás již určitě znát. Vypíná se nad okolní krajinou do výše 1012 metrů a je nejvyšší horou Lužických hor - Ještěd.

Filologové nejsou zajedno ve výkladu jeho jména, ale většina se přiklání k názoru, že pochází od někdejšího majitele hory - Ješka.

Ještěd se stal velmi brzy vyhledávaným místem turistů, kterým sloužil především jako překrásná vyhlídka po širokém okolí. Od roku 1736 zde stál kamenný kříž, ke kterému roku 1844 přibyl stánek s občerstvením. O tři léta později stála na Ještědu horská chata. Koncem století však již nestačila turistickému ruchu a tak byl postaven roku 1906 horský hotel, ke kterému se od roku

1933 mohli turisté svést i lanovou dráhou. Hotel sloužil po různých úpravách až do roku 1963, kdy vyhořel. Proto bylo přistoupeno ke stavbě nového moderního horského hotelu sloužícího zároveň jako televizní a rozhlasový vysílač. Autor projektu ing.arch. Karel Hubáček zvolil za základní tvar souosý rotační hyperboloid a vytvořil tak stavbu, která nemá ve světě obdoby. Za svůj projekt byl vyznamenán, jako první Čechoslovák, Perretovou cenou Mezinárodní unie architektů.

ZVONY

Plamen zlehka poskakuje, pálí a laškuje s větrem, pozvolna se rodícím v podzimních uličkách. Kapky tekutého pečetního vosku k sobě přilnuly a v nekonečném polibku vytvořily pevnou krustu, která chrání mou mysl, podobnou šarlatovému kameni v dřevěném ranci. Plamen ještě chvíli ohříval milence zakleté do vosku, ale pak s výkřikem podobným zasyčení podlehl v nerovném souboji větru, teď již stejně ostrému a sychravému jako mlha.

Kreslil jsem naproti kostelu sv. Jakuba jeden z příkrčených domků, když jsem si ho všiml. Motal se prostředkem ulice. Podsatá postava, výsmachtané boty, zmuchlané šedivé kvádro. Kalhoty měl na půl žerdi a jako dračí hlava mu z nich vykukovala kdysi bílá košile.

Přišel až ke mně, zběžně si mě prohlédl a nakoukl i do skicáku. Oči měl zakalené jako noční nebe bez hvězd. Hřbetem ruky si přešel odulé rty a sípavým hlasem heknul:

"Chceš vidět zvony?"

Zpozorněl jsem. Zvony? Podíval jsem se na jeho neoholený obličej, zbrunátnělý alkoholem. Pak jsem kývnul.

"Jo. Chci."

Zasmál se lišácky a oči mu zahořely. "Tak pojď se mnou."

Po několika prvních pajdavých krocích, kdy málem upadl a já jsem ho jen taktak zachytil, se zastavil a zamumlal skoro nesrozumitelně:

"Tam se jinak nikdo nedostane, než přese mne."

Rozhlédl se po okolí, jako kdyby tu byl poprvé. Vítr mu rozevlál vlasy a on přimhouřil oči. Pak se rozešel tak rychle, že bych to od něj nečekal.

Několika rychlými kroky jsem ho dostihl. Svou nedůvěru v existenci takovéhohle zvoníka jsem vyjádřil v jediné otázce.

"Kam jdeme?"

"Přece do minulosti" odpověděl suše a šel dál.

Před obrovitými zdmi Barbory stál hlouček lidí, kteří ve se le brebentili a rukama mávali v rozmáchlých gestech. Turisté. Zamířili jsme dovnitř.

"Dovolte... dovolte, prosím vás."

Lidé se znechuceně rozestupovali a dívali se na mne vyčítavými pohledy. To mě pobavilo, cesta do minulosti je zábavná.

Zvoník zatukal drobnou mincí na skleněnou výplň dveří, a protože se mu zvuková kulisa v podobě rozhořčeného štěbetání turistů zdála nedostatečná, zakřičel ještě:

"Hej, otevři, pohni sebou."

Dveře se jako zázrakem otevřely a holohlavý průvodce se na nás zasklebil.

"Ahoj, Zdenku..." hlas mu zněl nakřáple a unaveně. "Tady máš klíč." Podával mu veliký lesklý klíč. Zvoník se beze slova otočil a s klíčem v ruce se začal prodírat davem, značně rozlíceným, zpátky.

Přešli jsme k Jezuitské koleji, dubová vrata zaskřípala v pantech. Šero mě uhodilo do očí. Schody se táhly dolů a pak jsme dorazili nízkými dveřmi na temnou chodbu.

"Pozor na hlavu a drž se vpravo."

Šel přede mnou kupodivu jistým krokem, věděl přesně, kam šlápnout. Zakopl jsem o kus prkna a zaklel. Ale on se rozesmál, jeho smích zněl dutě a rozléhal se. V tom šeru jsme oba vypadali jako přízraky. Chodbička byla krátká a schody, přerušené krátkými odpočívadly, vedly nahoru.

"Já už tu zvoním třicet osm let."

mlčel jsem a šel za ním. Nějak mi nedocházelo, že tohle všechno je pravda. Že si nevymýšlí, že je fakt zvoník, že tyhle schody vedou opravdu do minulosti. Dlouholetý prach ležel všude a byla v něm vyšlapaná pěšinka, protože on chodil stále stejnou cestou. Kýchnul jsem a on se zasmál tímž dutým hlasem jako před chvílí. Vystoupili jsme ke kulatému oknu, ze kterého byly vidět stromy před Barborou. I na něm byla několikamilimetrová vrstva prachu. Nádherného provoněného prachu. Na stěně se ze zlateného rámu usmívala Panna Marie s malým Ježíškem. Jiskřivé oči hleděly do prázdna.

"Tak pojd... kde seš...?" Hlas zazněl o hodně výše. Vyběhl jsem zbývajících schody a najednou zůstal stát. V trámovi, rozpraskaném a vonícím, se tyčily dva zvony, opravdu tyčily, jako kopule barokní katedrály. Mědnatá, stříbrně šedivá barva, na které se odrážela světla pootevřených oken. Zíral jsem s doširoka otevřenýma očima. Pak jsem postoupil o krok blíž k jednomu ze zvonů.

"To je Michal" řekl zvoník zastřeně. "Ten je nejstarší, z roku 1527."

Hlava se mi zatočila. Šestnácté století - no pane.

"A tohle je Barborka."

Přešel k vysokému oknu beze skla, otevřel doširoka okenici, a dovnitř vtrhlo tolik světla, až to oslepovalo. Vyklonil se ven a pak zaskuhral:

"Musíme chvílku počkat."

Sundal sako a pověsil ho na rezavou skobu, zaraženou v trámu nad našimi hlavami. Posadil jsem se v rohu místnosti na paty a jenom se díval. Co také říkat před takovou krásou. Oknem bylo slyšet fičení ostrého studeného větru a občas vzdálené lidské hlasy. Nemohly se sem prodrat záplavou prachu na schodech a hradbou stálých. Jsme v jiném světě, rozhlédl jsem se po podkroví věže, ty schody totiž vedou jinam, úplně jinam než sem nahoru.

Kývl na mne a uchopil provaz.

"Ty si vezmi tenhle..."

Ruka se mi třásla. Drsné závitky lana mi vrátily střízlivé uvažování.

"Přidej se až za chvíli" řekl a opřel se celou vahou do lana. Mohutný zvon se zhoupł vlevo, vpravo...

Zvoník pustil srdce zvonu a znovu mohutně zatáhl. Do uší mě uhořil zvuk hromu, rozlil se po těle a brněl až v konečcích prstů. Rozplynul se a zmohutněl dalším úderem.

"Zvon!" zavolal na mne.

Zatáhl jsem. Zvon se nepohnul. Pak jsem zabral více, zvon se rozkýval. Pustil jsem srdce z levé ruky a ono uhořilo do okraje. A znovu! Hlavu jsem měl najednou lehkou, zvony vypouštěly tony do vzduchu a roztrásaly podlahu. A ještě! Kolem všechno zmizelo, zůstal jsem jen já a zvon. Mohl jsem stvořit ton, uhořit do těla zvonu, zatáhnout za provaz a oživit tu masu kovu. Rozezpívat ji! Směl jsem beze slova poslouchat její píseň o dávné minulosti.

Srdce uvnitř zvonu naposledy uhořilo a všechny pohyb ustal. Jenom tichý, vše pronikající ton, kovově šedivý, dlouhý ton se ještě chvíli ozýval.

Jak jsme se dostali z věže, nevím. Probral jsem se ze zadumání až při stisku ruky zvoníka, při jeho chraplavém hlasu, kterým se se mnou loučil:

"Tak ahoj, a zase někdy..."

Pak se otočil a houpevou chůzí se vzdaloval.

Ulice byly najednou jiné, lidé jako by neviděli, že jsem se vrátil odtamtud shora, z věže... od zvonů. Chtělo se mi mezi ně vběhnout a křičet:
"Podívejte, zvony už nezvoní, je ticho! Slyšíte? Skončila zpověď minulosti!"
Místo toho jsem vrazil ruce do kapes a brouzdal se spadaným listím - zpátky k Tomovi.
Otevřel a podíval se na mne zkoumavě.
"Kdes byl tak dlouho?"
"V šestnáctém století..."
Nechápavě zakroutil hlavou. "Jakpak ses tam dostal?"
"Prostě pečetní vosk zašlých věků roztál, dříve nežli plamen zemřel."
Tomáš se shovívavě usmál. "A co jsi tam dělal?"
"Probouzel zvony k životu."
Zasmál se.
Ale já cítil vítr v zádech a tichý, stříbřitě vábivý tón zvonů. Ještě stále mi rozechvíval špičky prstů...

Slávek Jindra

INTERFONA

Liberecký fonoklub patří k neaktivnějším organizacím, zabývajícím se fonoamatérskou zájmovou uměleckou činností. Na rozdíl od jiných československých fonoklubů se zaměřuje i na tvorbu nahrávek z oblasti vědecké fantastiky. Od podzimu loňského roku se mezi ním a naším sci-fi klubem rozvinula široká spolupráce. Zahrnuje především přípravu zvukových nahrávek pro pořady určené liberecké veřejnosti - Ufologie, Apollo 11, Galaxie. Nelze opominout ani podíl INTERFONY na zdárném průběhu pátečních klubových večerů.

Samozřejmě, práce fonoklubu je mnohem rozmanitější. Zaměřuje se také na realizaci rozhlasových mikroher, napsaných na motivy povídek našich i zahraničních autorů. Zatím nejúspěšnější byla mikrohra 'Rozhodnutí', podle povídky Jevgenije Černova, která získala Velkou cenu 17.ročníku ústřední fonoamatérské soutěže, pořádané v Českých Budějovicích.

Řadu nahrávek z produkce INTERFONY mohli posluchači slyšet i v Československém rozhlase v pořadu Halali.

Redakce

MARŤAN OLDA

Vážení čtenáři,

čtení v našem fanzinu bychom chtěli zpestřit o zajímavé příběhy s ústředním tématem neznámých létajících předmětů. Ve svém středu máme člena, který se touto tematikou zabývá již mno-

ho let a z jeho podnětu vznikl i cyklus pořadů nazvaný Ufologie, o kterém jsme vás již informovali.

Ptáte se snad, co mohou mít společného ufologické hypotézy s vědeckou fantastikou? Mnoho, neboť problémy existence či neexistence mimozemských civilizací mohou například inspirovat začínající i pokročilé autory různých fantastických příběhů. Především ale chceme čtenářům ufologií posloužit jako zdrojem zábavy.

Máte-li o UFO hlubší zájem, máte-li svá vlastní pozorování a chcete-li se o ně s námi podělit, napište na adresu:

Bohumil Kočí

Ubytovna SČE

Máchova ul.

LIBEREC 7

PSC 460 07

PRVNÍ POZOROVÁNÍ ?

Podle velké většiny dnešních autorů, zabývajících se neidentifikovanými létajícími předměty a o této tematice píšících, začal 'poplach' kolem těchto těles, spíš lépe možná říct úkazů, roku 1947. Přesněji řečeno 24. června - toho dne přelétával Američan Kenneth Arnold Skalisté hory svým vlastním letadlem a po dobu několika desítek sekund pozoroval na pozadí hory Mount Rainier, asi ve výši 3.500 metrů, devět zvláštních předmětů, bezhlučně klouzajících vzduchem. Tělesa se pohybovala velkou rychlostí, zhruba po třech minutách předměty zmizely za obzorem.

Kdyby se mu podařilo vyfotografovat letku předmětů ve tvaru 'V', byly by to první snímky UFO vůbec. Samotné pozorování, ač zdvihlo značnou vlnu ohlasu, však první nebylo, ale o tom až příště.

Bohumil Kočí

Jedna z prvních fotografií formace UFO

... "nový fenomén amerického filmu", továrna na peníze", "největší fantasta", "génus triku, jehož způsoby, jakými natáčí své filmy, se budou v Hollywoodu běžně používat za sedm až deset let..." Tato slova pronesená filmovými kritiky a odborníky padají na hlavu jediného muže, jehož jméno je

STEVEN SPIELBERG

Spielberg se narodil 27. prosince roku 1947 v Cincinnati stát Ohio - USA. Otec inženýr elektroniky, matka bývalá klavíristka. Studoval na High School of Arcadia ve Phoenixu. Všechny volný čas věnuje filmu a filmování. Už v šestnácti letech natáčí na 8mm film "Firelight", který trval dvě a půl hodiny. Je to příběh o skupině vědců, kteří zkoumají záhadné záblesky z vesmíru. Ve dvaceti letech podepisuje smlouvu se studiem Universal. Jedním z prvních snímků, které tu pro "malou obrazovku" natáčí, je "Duel" podle scénáře R. Mathesona. Pro svou originalitu a napětí je film příznivě přijat i v Evropě (mohli jsme ho shlédnout i v našich kinech). Další práci pro televizi dělí jak na samostatné filmy, tak i na některé epizody v řadě seriálů (např. v naší televizi byly uvedeny jeho dva díly ze seriálu "Inspektor Colombo"). Píše náměty, režíruje a rok za rokem se stále víc prosazuje jeho talent. Na začátku sedmdesátých let se Spielbergovi plní dávný sen: práce pro "velké plátno". A to už i my čekáme v nekonečných frontách u pokladen biografů na vstupenky na film, tak tvrdě odmítaný naší kritikou, později vyvolávající živou diváckou odezvu a v neposlední řadě i jakýsi strach z třeba i trochu větší kaluže vody ... světlo světa spatřily "Čelisti"! Jejich vítězné tažení k divákovi je provázeno lámáním všech kasovních rekordů...

Jako mávnutím kouzelného proutku se dostává Spielberg do podvědomí nejširších mas filmových fanoušků a stává se i finančně téměř nezávislý. Proto začíná točit jen filmy, u kterých se domnívá, že stoprocentně vyhovují jeho naturelu.

Píše se rok 1977 a přináší "Blízká setkání třetího druhu", jeho první snímek s vyleženě sci-fi tematikou má opět velký úspěch. Své další mistrovství v oblasti fantastiky dokazuje následujícím filmem "E.T. - mimozemšťan" v roce 1982. E.T. je bomba, stává se šlágrelem snad na celém světě. Spielberg ví, že v něm dosáhl vrcholu. Odolává nátlaku a přemlouvání k natočení pokračování E.T. Sám k tomu říká: "Ne! Víím, že by to nedopadlo dobře. Už bych nedokázal zopakovat nevinnost. Byla by to jen výdělečná záležitost. Nemám chuť udělat z E.T. firemní značku."

Vraťme se ještě na začátek osmdesátých let. V tom čase se totiž Spielberg spojuje s dvěma muži, kteří jsou naladěni na stejnou frekvenci jako on. Jsou to scénárista, režisér a producent v jedné osobě G. Lucas a herec H. Ford. Z této spoluprá-

ce se v osmdesátém druhém roce rodí "Dobyvatelé ztracené archy". Po ohromném světovém úspěchu vzniká další film "Indiana Jones a chrám zkázy" z roku 1984.

Po těchto filmech se Spielbergův zájem obrací jinam a vzniká kupříkladu "Nachová barva" apod. Ale to je již jiná kapitola. Kromě toho se Spielberg podílí na spoustě filmů jako autor námětů a hlavně jako producent, kde dává možnost zúročit talent i mladým začínajícím režisérům. Z tohoto podnětu vznikají například filmy: "Poltergeist" režiséra Tobe Hoopera/1982/, "Gremlins" Joe Danta/1984/, "Návrat do budoucnosti" Roberta Zemeckise/1985/, "The Goonies" Richarda Donnera/1985/ a další.

Nezapomíná ani na televizní obrazovku. Několik let už trvá jeho spolupráce na cyklu filmů spojených pod společným názvem "Úžasné příběhy". Díky Spielbergovi se na pořadu podílejí i takové osobnosti, jako například Eastwood, Hyam, Reynolds a Coppola.

Na otázku, proč je v jeho filmech tolik záhadného, fantastického a šokujícího, odpovídá: "Vždy jsem věřil, že člověk není ve vesmíru sám. Určitě nejsme sami. Matematicky je to téměř nemožné. Proto mě vždy zajímaly příběhy o mimozemšťanech, neznámých formách života na cizích planetách. Od dětství je mou otázkou číslo jedna: Co je tam - venku?"

Co dodat? Ať se názory na práci a filmovou tvorbu Stevena Spielberga jakkoli různí, ať mu mnozí vytýkají podbíživost a banálnost, jiní zase pro změnu vypočítavost, vykonstruovanost a sentimentalitu, další třeba poukazují na to, že jeho filmy nikdy nedostanou do zlatého fondu kinematografie, přesto si je třeba položit otázku, je to snad málo, když film dovede diváka přilákat do kina, když ho skoro dvě hodiny dokáže udržet v napětí, když třeba i čas od času dovede vykouzlit na tváři úsměv, stáhnout hrdlo dojetím nebo dokonce dá podnět k zamyšlení?

DRAČÍ LET

Bolest seděla na temeni lebky, pohodlně a pevně jako jezdec v sedle. Zaklonil hlavu, zavřel oči, na okamžik to pomohlo, ale potom se bolest vrátila doprovázena pocitem, který ještě nezažil.

Zdálo se mu, že má pouze hlavu, tělo jako by zmizelo, lehce se vznášel v příjemném osvobozeném stavu. Až na tu bolest. Zatail zuby, bolest vyrazila z temeního

epicentra a projížděla lebkou jako těžké terénní vozidlo. Když dorazila na práh nesnesitelnosti, zmizela stejně náhle, jako se objevila. A s jejím odchodem se dostavila chaotická změť vzpomínek, jako by se zvedlo stavidlo někde v mozku, byla to přímo lavina a z ní měl vybrat nějakou nesmírně důležitou informaci, musí si vzpomenout, ale sám nevěděl na co.

Byla to dlouhá chvíle tápání, přímo slepeckého šátrání, myšlenky byly jako toulavý pes hledající ztraceného pána a zoufale očichávající každý náznak stopy. Náhle k němu dolehl hlas a ten odvál jako písečná bouře zrůdný pocit ztráty vlastní identity.

"Nějaká krize, pane?" řekl počítač.

"Už jsem v pořádku."

"To jsem rád, pane, vypadalo to s vámi dost špatně. Přepnul jsem na autopilota. V současné době se nacházíme dvě stě metrů nad pralesem a dva tisíce šest set metrů od ústí řeky. Po dobu vašeho výpadku žádné lovné zvíře neobjeveno."

Vypnul autopilota, převzal řízení. Napravo od něho se leskl lenivě pomalý tok mohutné řeky, rozdrobený do mneha zátčin slepých ramen, a písčitémi břehy porostlými divokou vegetací. Dole nalevo se táhl temně zelený prales, ukončený náhle řetězem sopek.

Držel stroj na místě, potom přitlačil řízení dopředu a sestupnou křivkou vyrazil k řece. Klesl na výšku sedmdesát metrů a prohledával slepá ramena, tůně a bažiny. Akustické zaměřovače prohledávaly prostor, ale ve sluchátkách neslyšel nic jiného než heboukové skučení větru a lehounké povrzávání kory stromů.

Táhl proti proudu a začínal tušit, že dnešní lov skončí stejně bezvýsledně jako mnohé předchozí. Zvěř se začala ztrácet a úlovek se stával obrovskou vzácností.

Odpoutal se od řeky, zaletěl nad prales, teď už sledoval jenom směr letu, v husté změti stromů nemohl spoléhat na oči, tady zcela závisel na akustických zaměřovačích, schopných zachytit i tlukot srdce skrývajících se zvířete.

"Vzdálenost jedenáct tisíc, směr jihovýchod, letící cíl, vyhodnocen jako stroj Společností," řekl náhle počítač. Provedl obrat na místě, kdesi od ústí se k němu přibližovala léčka. Přepnul na dálkové kamery, na obrazovce se vynořil štíhlý trup s typickým znakem. Vypnul kamery a vrátil se na původní kurs.

Vztahy mezi volnými lovci, ke kterým patřil, a Společností se v poslední době prudce zhoršily. Společnost přestala dodržovat nepsané zákony o volnosti teritorií, bránila volným lovcům ke vstupu na "svá" území, vznikla řada incidentů a konfliktních situací. Mnohé lovce chtěla Společnost koupit a zaměstnat. Vzpoměl si na nedávnou příhodu, kdy se setkal s jejich náborářem.

Byl připraven ke startu, když u stroje zastavil terénní automobil a z něho vystoupil obtloustlý chlapík s objemnou aktovkou v podpaží, doběhl k němu rozcuchán větrem rotoru a zabušil na kabinu.

"Něco se děje?" zeptal se. Muž hned neodpověděl, čekal až ztichne hvízd vrtulových listů.

"Mám pro vás daleko lepší nabídku. Stoupl jste u nás v ceně. Při vstupu do řad pilotů Společnosti jsem vám zplnomocněn nabídnout sedm tisíc měsíčně, patnáct procent z každé tuny a placenou dovolenou pro vás i rodinu na jakékoliv planetě v galaxii. To už je slušné, ne?"

Poškrábal se na nose, chvíli se na náboráře díval, potom řekl:

"Nejsem na prodej. Jsem volný lovec a taky jím zůstanu. Můžete si házet ciframi, můžete vyhrožovat, ale nikdy nedosáhnete toho, abych prodal svou svobodnou vůli dělat, co si vyberu. Mě nezajímá mít nějaké anonymní šéfy a tancovat na jejich lusknutí. On je totiž velký rozdíl mezi zaměstnáním a posluhovááním. A pro příště se mnou neztrácejte čas, bylo by to zbytečné."

Náborář vztekle zíral a pak ze sebe vyplívl:

"Žádné příště nebude, ty samolibý frajere. Přichází doba, kdy se s vámi přestaneme mazat!" Otočil se a odcházel.

Ubohé, slabošské vyhrůžky, řekl si a chtěl...

"Pane," vykřikl počítač, "stroj Společnosti zaujal optimální polohu pro útok. Má nás přesně v zaměřovači..." Než stačil reagovat, počítač přepnul na automatické řízení a strhl stroj do prudké vývrtky stranou. Oblouha se zakymácela, propadl se o dobrých třicet metrů.

"Co děláš, ty zatracený blázne!" zařval a vyrovňoval stroj. Chtěl počítači pořádně vynadat, když si všiml, že nad ním protal vzduch silný svazek svítivých střel. Ten darebák opravdu útočí.

Zatočil ještě kousek stranou, připomnělo to mávnutí pohozeného papíru, zapnul plný výkon a začal stoupat vzhůru, potom opsal prudký půlkruh. Oba stroje teď mířily přídělí přímo na sebe. Vypálil proti útočníkovi krátkou dávku, jenom naslepo, dokud ho nedostane přesně do zaměřovače.

Aby protivníkovi ztížil zamíření, popolétával do stran jako rozhoupaný zvon. Pilot Společnosti po něm ještě několikrát vystřelil a dal se na ústup. Šel za ním, a i když překvapení z nenadálého zákeřného přepadu odeznělo, zmocnil se ho chladný vztek, nebyla v něm nenávist nebo zvilé nepřátelství. Prostě věděl, že nesmí nechat tento akt bez trestu, protože pak by z nich mohli mít piloti Společnosti jenom cíle na střelnici.

Letěli nad pralesem v divokých manévrech doprovázených vzájemnou střelbou. Útočník mířil k deltě řeky, kličkoval, s lehkým strojem prováděl krkolomné a zoufalé úniky. Za pralesem prudce poklesl, lovec ho na okamžik ztratil z očí, a když ho znovu uviděl, letělo k němu dalších šest strojů. Situace se obrátila, teď mu došlo, že se chytil do připravené léčky, určitě kamery Společnosti natáčely celý incident od okamžiku, kdy se začal bránit a pronásledoval útočníka.

Společnost dostala do rukou argument proti volným lovcům... anebo je všechno jinak a volní lovci mají být nekompromisně likvidováni

"Pane, čtvrtý cíl zleva přesně zaměřen," houkl počítač. Zmáčkl spoušť, z otočného střeliště pod trupem vytryskl gejzír ohně. Viděl, že střely mizí ve čtvrtém stroji, jako když podzemní jeskyně pohlcuje říčku, ten okamžik mu připadal neskutečně dlouhý. Pak celá formace byla ozářena a rozptýlena mrakem ohně promíseného asfaltově černým dýmem a létajícími úlomky trosek.

Prudce se obrátil, stlačil stroj pod úroveň pralesa a hnál se po dlouhém písčitém břehu řeky. Na konci provedl obrát doleva nad prales. Pod přílbou ucítil první stružky potu, které opatrně

a nesměle klouzaly dolů. Počítač zapnul v přílbě ventilátor, byl zapojen na letcovy myšlenkové pochody a veškeré situace řešil bez příkazu.

Lovec pohlédl na displej, kamera kryjící zadní polosféru předávala obraz. Pronásledovatelé se roztáhli do půlkruhu, pokusili se ho dostihnout i ze stran, aby mohli zahájit boční palbu. Musel spoléhat na to, že je rychlejší. Přelétl prales, dostal se nad oblast močálů, za níž se pyšně předváděly sopky. Močály končily zadušené dlouhým lávovým polem. Přitlačil se k němu a šťval se dál. Zezadu k němu doléhal rachot střelby, zesílněný akustickými zaměřovači.

"Protiletadlová střela na bázi infra odpálena na nás, doba zásahu při nejnáročnějších manévrech čtyřicet pět sekund. Čtyřicet čtyři, čtyřicet tři..." Přepadlo ho zoufalství. Docela sprosté, bez citu a milosti. Ventilátor nestačil odvětrávat přílbu, byl zmáčený potem, jako by právě vylezl z vany nebo se vy-cachтал v bazénu.

Ze zadu se k němu vrávoravým letem blížil konec. Mnohdy o smrti přemýšlel, ale pokaždé ji odbyl myšlenkou, že leží kdesi v budoucnosti, nesmírně daleké a vzdálené jako břehy cizích galaxií. Dvacet sekund, devatenáct, zmáčkl tlačítko katapultu. Zavřel oči a očekával prudký náraz, který ho vystřelí ven. Nie.

"Zařízení odpojeno, jeho použití je zbytečné," řekl počítač.

"Ty hajzle, okamžitě ho zapni, šmejde automatickej..."

"Varianta dvě, zamiřte k ústí vulkánu pane, tamní teplota mnohokrát převyšuje vaší. Do střetu se střelou zbývá jedenáct sekund". Začal stoupat k jícnu sopky, rval se s časem a rychlostí. Zcela bezděčně stroj popobízel. "No tak, holka, no tak." Těsně před jícnem uhnul po úbočí sopky.

"Nula," řekl počítač. Kdesi blízko něho se ozvala hlasitá exploze a rázová vlna jím málem bacila o tělo sopky. S námahou vyrovnal stroj, když ho zvládl, pokračoval v letu. Opsal okolo sopky kruh a vynořil se z druhé strany, byl to dobrý a promyšlený manévr. Dostal se přímo za pronásledovatele.

Pavučina zaměřovače ohmatala další stroj na konci formace. Dlouhá dávka, na sopce vybuchl konkurenční zdroj ohně a dýmu. Teď si mohl s nimi hrát na schovávanou, věděl, že se může pokusit ještě o jeden cíl. Formace se rozpadla, musí využít zmatku. Přitlačil se na nejbližšího nepřítele, ale než stačil zamiřit, pilot provedl úhybný manévr a sklouzl kamsi pod něj. Hra koček s myši pokračovala. Míhl se opět vedle sopky, letěl dál do otevřené písčité pláně. Vznášel se několik desítek centimetrů nad povrchem a vítr listů ho zahalil do obrovského mračna písku. Věděl co udělá, jeho dosud chaotický útěk se změnil v promyšlenou obranu. Zdejší terén znal téměř z paměti, domníval se, že v tom je jeho naděje. V hlavě mu vyrostl přesný plán, pokud ho dokáže uskutečnit, přežije.

Pustina pokračovala opět pralesem. Nevznesl se nad něj, ale pustil se úzkým kanálem větrného polomu. Nacpal se mezi kmeny lesních velikánů, let chvílemi připomínal slalom, soustředil teď všechnu sílu na divoké kličkování. Zmátl pronásledovatele, museli letět opatrněji a zákonitě pomaleji.

Vynořil se z polomu, před ním se zrcadlila hladina moře, obklíčená divokým rozeklaným pobřežím. Přelétl kamenný val a šel dolů. Výška skal byla asi čtyři sta metrů. Provedl divoký obrat, tak prudký, že na okamžik cítil nesmírnou tíhu přetížení. Zůstal stát na místě a zvolna uvedl stroj do šikmé polohy. Nyní zaměřovač olizoval vrcholky útesů, kde se za chvíli musí vynořit lovci.

První stroj vykoul nad útesem a chtěl se snést dolů. Dávka vypálená z těsné blízkosti ho hodila na skály, po kterých padal

jako rozmáznutá dětská hračka. Na dalšího nepřítele nečekal. Sklouzl do strany, letěl podél pobřeží až nad zpěněné hřbety vln, pak se zase vracel k ochraně divokých skal.

Do moře ústilo mnoho řek, jedna z nich končila svůj tok skalnatou průrvou pokrytou divokou vegetací, z výšky zcela neprůhlednou. Tvořila podivný, bizarní kanál dlouhý několik desítek kilometrů. To věděla většina pilotů, ale jenom několik jich znalo slepé rameno, zarostlé a ztracené ve skalách. Vrhli se do něho od moře, vletěl dovnitř, teď už nad říční hladinou, zabočil na skalní plošinu, obrátil stroj čelem k východu z kanálu a přistál. Zamířil kulomet na ústí ramene a vypnul motor.

Dýchal rychle a přerývaně, jako by celou vzdálenost uběhl sám. Byl vyčerpán a cítil, jak se celý třese. Otevřel kabinu a zhluboka nadechoval vůni tlejícího příšeří. Asi třicet metrů za ním padal do říčního ramene vodopád, tvořil přirozenou ochranu proti citlivým mikrofonom, schopným zachytit i dech. Tady byl v poměrném bezpečí.

Rozhodl se, že počká na noc a v ní se vrátí do tábora lovců. Zvolna se uklidnil, řeka tiše plynula, pozoroval její proud, naslouchal nářku padající vody a cítil, jak se ho zmocňuje ospalost, reakce na přílišné nervové vyčerpání. A náhle, opět zcela nečekaně, se ho zmocnila ta zoufalá nutnost si vzpomenout, jako by ho někdo násilím chtěl přinutit, aby z hloubí podvědomí vydoloval střípek nějaké důležité informace. Zase ho rozbolela hlava.

Vylezl z kabiny a čekal až bolest přejde. Začal se procházet po plošině, pronásledovatelé zmizeli, určitě se pustili do toho dlouhého kanálu se slepou důvěrou, že jinam zmizet nemohl. Vžil se do jejich myšlení a dospěl k závěru, že se rozdělili. Dva se vnořili do tunelu řeky, dva letěli nad ním, kdyby se náhodou někde pokusil uniknout.

Do úkrytu se začal trousit soumrak, hladina potemněla, náhle, téměř bez přechodu, si rozestlala tma. Vrátil se do stroje, zavřel kabinu, ještě chvíli čekal, nahodil motory a odlepil se od plošiny.

Vylétl do jasnější noci. Žhavý proud se vynořil z temnoty a zabušil do stroje. Stroj se zakymácel a pomalu se začal propadat k mořské hladině. Na ovládacím panelu se rozsvítila červená kontrolka značící zásah. Byl natolik překvapen, že reagoval zcela podvědomě, později si nebyl vůbec schopen vzpomenout, co dělal.

"Kontrola všech systémů. Poškození ovládání stoupavostí, jinak jsme v pořádku, pokuste se uniknout zpátky nad pevninu, pane," řekl počítač.

Sátravá tlapa světlometu ho bacila do očí, zcela oslněn panicky strhl stroj a dral se do spásné temnoty. Počítač zapnul termokamery pro pozorování v noci. Všechno začalo znovu.

Nějakým způsobem ho vyčenichali, poznal, že chlapi za ním jsou posedlí touhou, aby ho uštvali. Vydrželi čekat celé odpoledne, až se zase vynoří. Z hlavy mu nešel ten světlomet.

"Chci obraz zadní kamery," řekl, a počítač mu ho naservíroval. Zaklel. Na obrazovce se rýsovalo zcela jasně osm strojů. Dostali posily.

"Osmý stroj identifikován jako záchranný letoun," zavrčel počítač. Sestřelí ho a pak ho sbalí jako nějakou děvku - světlometry měly instalovány jenom záchranné stroje. Hnal se naslepo noční krajinou, pudově, nebyl v tom už žádný smysl ani cíl. Utíkal, aby utíkal.

"Odpálena protiletadlová střela, kombinace akustickotepelná. Není naděje na únik, pane. Do zásahu zbývá čtrnáct sekund," řekl počítač. "Můžeme vydat signál, že se vzdáváte, potom možná

zavedou střely mimo."

"To nepřichází v úvahu!" Vykřikl a hlas mu přeskočil do nepřirozené výšky.

"Myslel jsem si to. Měl jsem vás svým způsobem rád. Hodně štěstí, pane," řekl počítač a zapnul katapultovací zařízení. Nahoře na rotoru vybuchla nálož a odhodila vrtulové listy stranou, těsně za ní následoval zážeh raketového motoru. Uvědomil si, že neodpadla kabina, ale to už vrchol sedačky rozstřelil kryt a vytáhl ho ven.

Na chvíli ztratil vědomí. Do tváře ho udeřil vítr a probral ho. Vznášel se ve vzduchu na záchranném balónu, speciálně zkonstruovaném pro případ havárie. Dával pilotovi určitou šanci dostat se blíže k táboru nebo letovým trasám. Kdesi v hloubi pod ním dohořívaly trosky jeho stroje. Jako exotický tropický květ zářil naposledy do tmy.

Otočil hlavu proti obloze ozářené měsícem, odkudsi, nedovedl přesně určit směr, se k němu blížil hluk letícího stroje. Na balónu je proti nim bezmocný, nemá nejmenší šanci na únik. Plácnutím zkontroloval, zda je padák na svém místě, a po hlavě se vrhl dolů. Padal volným pádem, věděl, že se rozhodl pro sebevraždu odloženou na neurčito. Málokdo přežil noc venku.

Padák otevřel až na kritické hranici, ve výši asi sto metrů Prudké škubnutí jím zacloumalo jako pes hadrem. Dopadl naslepo, do neznámé země, převalil se na bok a ihned odepnul padák, silný vítr ho okamžitě odvál jako podivnou, rozpůlenou sněhovou kouli.

Ocitl se na úzkém ostrohu, porostlém trsy zbídačené trávy. Za ostrohem se leskla vodní hladina a všude byl děsivý, nepřátelský prales. Dopotácel se k vysokému stromu, opřel se o něj zády a tiše se rozplakal zoufalým, upřímným mužským pláčem. A když mu došlo zoufalství, snažil se polapit zkomírající plamínek naděje.

Byl sám uprostřed divoké přírody, v hluboké noci, bez technického vybavení proti jejím hrůzným obyvatelům. Odkudsi z hloubi lesa se ozval pochmurný, táhlý řev a jakoby od vody přišla odpověď. Choulil se u kmene, oči vypoulené až k bolesti a při každém hnutí větru, prasknutí větve, nebo jiném zvuku očekával smrtelný úder. Každou chvíli měl dojem, že se k němu blíží ohromný tyranosaurus s dykovitými zuby, dlouhými až patnáct centimetrů.

Začal litovat unáhleného skoku, teď už třeba mohl být na základně Společnosti. A potom se v něm cosi vzbouřilo, díval se náhle zcela jinak na toho bolestína u stromu. Zbývalo pár okamžiků a začal by sám sebou pohrdat. Sem přišel dobrovolně, jako lovec, nikdo ho nenutil, rozhodl se sám.

A ta planeta pohádkových draků mu dopřávala výdělek, jaký by nenašel nikde jinde. Lovil zdejší veleještěry pro zoologické zahrady na rodné planetě i pro další zájemce z galaxie. Je zajímavé, jak příroda mnohdy postupuje podle slepého klíče, tady viděl na vlastní oči flóru a faunu, kterou doma znal jenom z obrázků a vědeckých rekonstrukcí.

Ochladilo se, vítr ještě zesílil. Postavil se a pozoroval tu přízračnou krásu téměř neskutečného světa. Kdesi ve výšce kroužil ptakoještěr a svými obludnými křídly okusoval oblohu a hvězdy, vznášel se ve spirále vzdušného proudu majestátně, nedostupně. Tma prudce změkla, na východě se rozzářila fontána drtivého světla, musel zavřít oči, a když je znovu otevřel, viděl už obrovský sluneční terč stoupat vzhůru. Nastal den.

Vydal se po kraji lesa směrem, kterým, jak se domníval, měl ležet tábor. Šel celý den a teprve k večeru udělal malou

zastávku. Měl hlad, cítil se pekelně unavený, s přibývajícím tmou se vracel strach minulé noci. Rozhodl se zůstat u velké laguny, kdyby se objevilo nebezpečí, bude hledat záchranu ve vodě. Tyranosauři neplavou.

Přešel písčité pahrbek, s námahou vytahoval zesláblé nohy z hlubokých návějí. Došel k divokému křídovému srázu, sedl si a přemýšlel. Doposud jasné světlo hvězd udusily temné mraky, zvedl se vítr, na západě oblohu ozlatily žluté síť blesků. Spustil se liják, prudký a tvrdý. Přitiskl se těsněji ke srázu, tma byla dokonalá.

Krajina zcela zmizela, ocítl se v absolutní temnotě mimo prostor a čas. Ochladilo se, odřená, ušoupaná kombinéza začala propouštět vodu. Přitáhl nohy k hrudníku, položil hlavu na kolena, to jediné mohl udělat proti nepřátelskému dešti. Čekal, občas zvedl hlavu a v mihotavé záři blesků se rozhlížel. Déšť a tma. A potom, první okamžiky to přikládá oslnění, zahlédl světlo.

Zavřel oči, pak je otevřel, ale světlo nezmizelo. Zůstávalo dál na svém místě. Vyrázil za ním. Světlo bylo záchrana. Potácel se bouří za potomky bludiček, padal do výmolů plných naplavených větví a vody. Ruce, kolena, tváře měl ozdobené trvalými šrámy. Nevěděl, kolikrát upadl, ani kam jde. Byl teď velkou můrou lapenou září.

A světlo se blížilo, už rozeznával dlouhý ochranný plot a temné siluety budov. Budov? Prudce se zastavil, přes šumění deště slyšel hukot motorů. Něco nebylo v pořádku, přikrčil se a plížil se dál, aby zjistil, co to znamená. A potom už všechno bylo jasné.

Nad vstupní branou, kterou nyní viděl zcela jasně, byl umístěn obrovský znak Společnosti. Společnost si tajně vybudovala na planetě ještě další základny. Ale proč? Plocha letiště byla prázdná, v tomhle počasí se dalo těžko předpokládat, že piloti jsou na lovu.

Připlazil se až těsně k plotu. Po hlavní betonové silnici jel nákladní transportér a mířil k budovám na opačné straně. Tam i v dešti panoval čilý ruch. Zaměstnanci Společnosti nakládali do transportéru velké krabice. Teprve teď si všiml, že transportérů je celá kolona. Pustil se opatrně podél plotu.

Záhadnost základny ho zaujala. Uhnul od plotu, udělal oblouk a vrátil se k budovám zezadu. Opatrně se rozhlédl, přešel plot. Dopadl do podřepu, rychle přeběhl úzký prostor, nalezl se na stěnu budovy. Poslouchal. Déšť monotónně hučel, bušil do střech, přerušován hlasy pracovníků. Vydal se podél stavby až objevil dveře. Opět se rozhlédl a vklouzl dovnitř. Chvilí si přivykal na tmu, pak s rukama před sebou se pomalu sunul vpřed.

Narazil na nějakou překážku. Zastavil se, z lýtkové kapsy kombinézy vytáhl malinkou tužkovou baterku. Nesmělý paprsek se rozcupital tmou. Před ním se tyčily ohromné řady vyrovnaných konzerv. Byl ve skladu. Co tady dělají konzervy, řekl si, proč má sakra Společnost skladovat nějaké pitomé konzervy. Posvítil si na obal. "Mlsalova rozkoš", přečetl. Tápal nebyl schopen zařadit nález do nějakého logického obrazu.

Šel dál skladem. Odchyťová společnost a konzervy, odchyťová společnost a konzervy...

"Parchanti," řekl nahlas, "zatracení parchanti!" Teď mu bylo vše jasné. Proto mizeli ještě tak závravným tempem. Ti gauneři ze Společnosti porušili zákon na ochranu zdejší planety. Byl povolen odchyt, ale nesmělo se zabíjet, a oni...

Dostal hrozný vztek, díval se na řady konzerv, z nichž každá byla částečným hrobem zdejších velikánů. Přivřel oči, znovu se vznášel nad lagunami, řekami a jezery. Počítač oznámil údaje o kořisti. Automaticky se zamířil kondenzorový vrhač a vystřelený náboj dopadl na bederní část brontosauřího těla. Elektrický šok zaučinkoval a mohutný ještěr se pomalu omráčen a ochrnut hroutí na bok, vystřeluje gejzír vody a hladina se pomalu uklidňuje okolo na mělčině ležícího obra. Potom přiletí "nebeský tahoun", obludný stroj vyzbrojený jeřábem a schopný nést až dvěstětunové náklady. A pro obry začala cesta.

Zklidnil se. To bude šok, až sdružení volných lovců oznámí, proč mizí brontosauři a další ještěři. Musí zachránit alespoň ten zbytek v neobjevených lovištích. Proč stále myslí na loviště?... Šel k východu. Kdesi se ozvaly kroky. Přikrčil se k hromadě konzerv. Kroky se přesunuly chodbou a mířily kamsi doleva.

Oddechl si a narovnal se. Co si mu řeklo, že není všechno v pořádku. Otočil se. Tam dál byla podivná neznámá pevnina jménem temnota... Bolest seděla na temeni hlavy jako jezdec v sedle. Zaklonil hlavu, zavřel oči, na okamžik to pomohlo...

Do místnosti vstoupil muž v kombinéze. Pohlédl na speciální vanu s naloženým mozkiem, ze kterého vedla změť drátů do velkého vyhodnocovacího stroje.

"Už jste z něho dostali nějaké nové informace?" zeptal se.

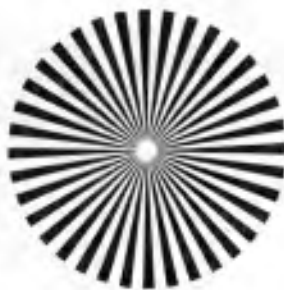
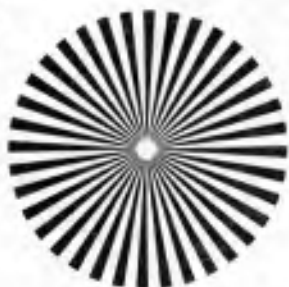
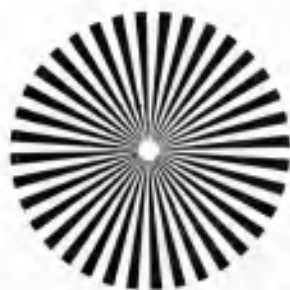
"Ještě ne, ale jsme už blízko," odpověděla obsluha.

"Tak pokračujte," řekl muž a zase odešel.

Vesmírná laboratoř Společnosti dál kroužila na oběžné dráze planety, jejíž obyvatelé ji za několik desítek miliónů let budou nazývat Z E M Ě .

Ladislav Kubíc

Vědeckou fantastiku píše již téměř dvacet let, jeho povídky byly několikrát oceněny v Pardubicích na celostátním setkání fanů sci-fi "PARCON". S jeho tvorbou jsme se mohli setkat i v antologiích "Návrat na planetu Zemi" a "Stalo se zítra". Touto povídkou si připomínáme každoroční literární soutěž o cenu Karla Čapka, pořádanou v rámci PARCONu.

"EXISTUJE SÍLA, KTERÁ FORMUJE NAŠE
OSUDY, AŽ JE SAMI DRŽÍTE SAMÉ DO UNĚHO-
KOVY TVARU. SVOBODNÁ VŮLE I PŘEDURČENÍ
V JEDINÉ VĚTĚ A OBOJÍ JE PRAVDIVÉ.
EXISTUJE JEN JEDEN SKUTEČNÝ SVĚT,
S JEDINOU MINULOSTÍ A JEDINOU BUDOUCNOSTÍ,
TAK JAKO BYL NA POČÁTKU, JAKO JE DNES
A JAKO BUDE NÁVŽDY, SVĚT BEZ KONCE."

ROBERT A. HEINLEIN

TARAKAI

PÍŠE: SLAVEK UHLÍRA KRESLÍ: HANUS

...NA HIBERNAČNÍM LOŽÍ V ÚTROBÁCH
PRŮZKLIVNÉ LODI SPOČÍVALI TĚLA
DLUHÝCH LIDÍ. JE PRAVĚ PODOBNÉ,
ŽE NEBŮT NÁHLEHO SELHÁNÍ PŘÍ-
STROJŮ KONTROLUJÍCÍ RYCHLOST
LODI, ZAKTIVOVAL BY DOČTACÍ AŽ U
HYPOTERMALNÍ BUDICE O NĚKO-
LÍK TISÍC LET DOZDĚVÍ, AŽ
U DÍLE JEJICH MISE, NĚVELKÉ
HVEZDY TARAKAI...

...POSADKA, JE AŽLEH UPORIZOVÁNÁ NA SELHÁNÍ PŘÍSTROJŮ.
VYBURCOVÁNÍ Z HIBERNACE VYKOLÁJO ČÁSTEČNOU
ZTRátu PAMĚTI...

ZATÍM NENÍ TŘEBA NIČENÍ
SEBAT... ANI NĚVÍM JAK
SE UMĚNUJETE... LA CONCH!

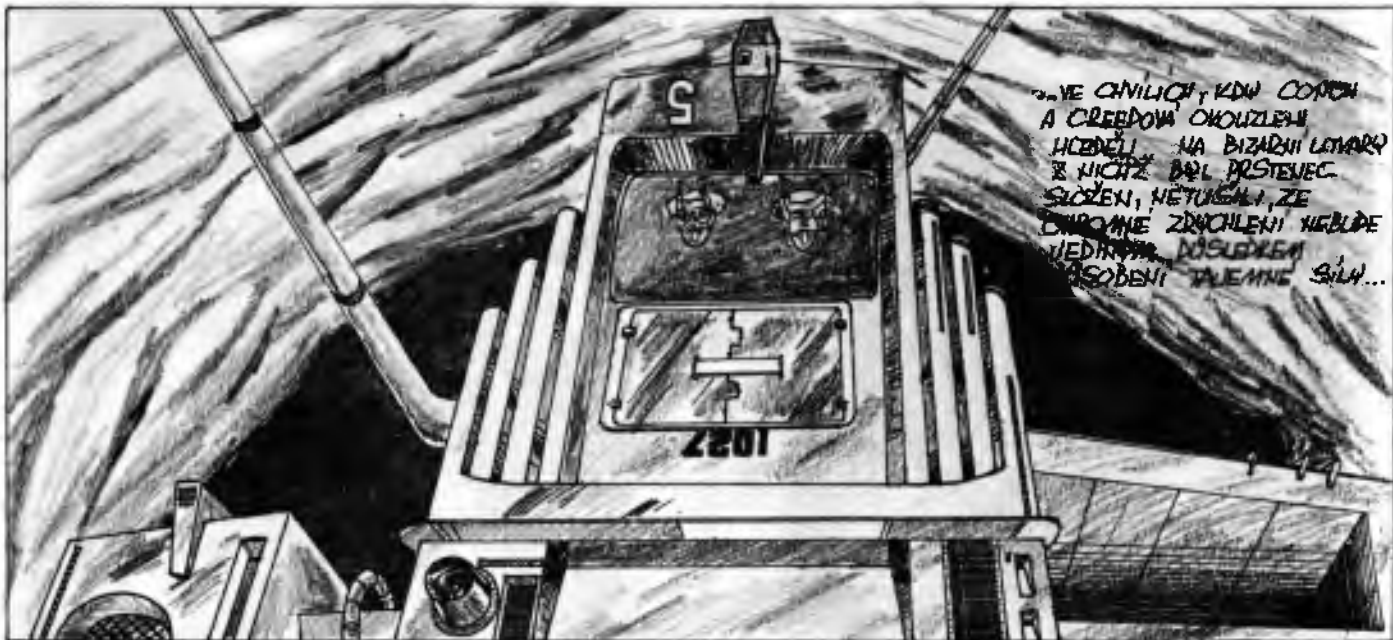

OČEPOVAT V KABINÁCH OSADKY...

'MILOSTNÝ BODIS'!
...ADRESOVANÝ MĚ...
...CONCH! NO JISTĚ NEPSAL...

...VE CIVILNÍ, KDH CONCH
A CREEPOVA OKOUZLENI
HLEDALI NA BIZARNÍ LUTARY
Z NICHTŽ BYL PRSTEVEC
SLOŽEN, NETUŠILI, ŽE
DOPADNE ZDVOULENÍ NEBUDE
VEDLÍKEM, NĚSPRÁVNĚ
PŘÍSOBNÍ TĚLENNÉ SILY...

PO VYKUSTĚNÍ CREEPOVA ROZVILÍ SVŮJ...

CONCH! VÝPOČÍTATE
KDH DOTKÁME TU
DRUHOU LODÍ?

ZA PRVÉ - EXISTUJE JEN JEDNA
LODÍ. DOUŽE VE DVOLICHOVACÍ
DOVNACÍ, ZA DRUHÉ - UŽ USEM
TO SPOČÍTAT. A ZA TŘETÍ - JE TO
ZBŮTEČNĚ JDU ZMĚNIT KURZ
LODÍ!

...CONCH JE ROZHODNUT, ALE CREEPOVA PŘÍLUS OČE
VEDĚT KDO PSAL DOPIS...

CONCH! STUJTE, MÁM DŮKAZY
O TOM, ŽE JSME BYLI V POSADCE
CIVILNÍ. JE NÁŠÍ ROVINNOSTÍ
ZUŠTIT CO SE SKYNI STALO!

SIJTE CREEPOVA. NEMUŽE
ME PŘECI ZMĚNIT SKUTEČ-
NOST, ŽE JSME PŘEZILI JEN
MÁ DVA JDU ZMĚNIT KURZ
LETU!

CONCH!
STUJTE!
NEBO...

NEBO CO?

CREEPOVA VYKUSTĚNÍ
MÁM DOČASNĚ CONCHOVY
VÝPOČTY...

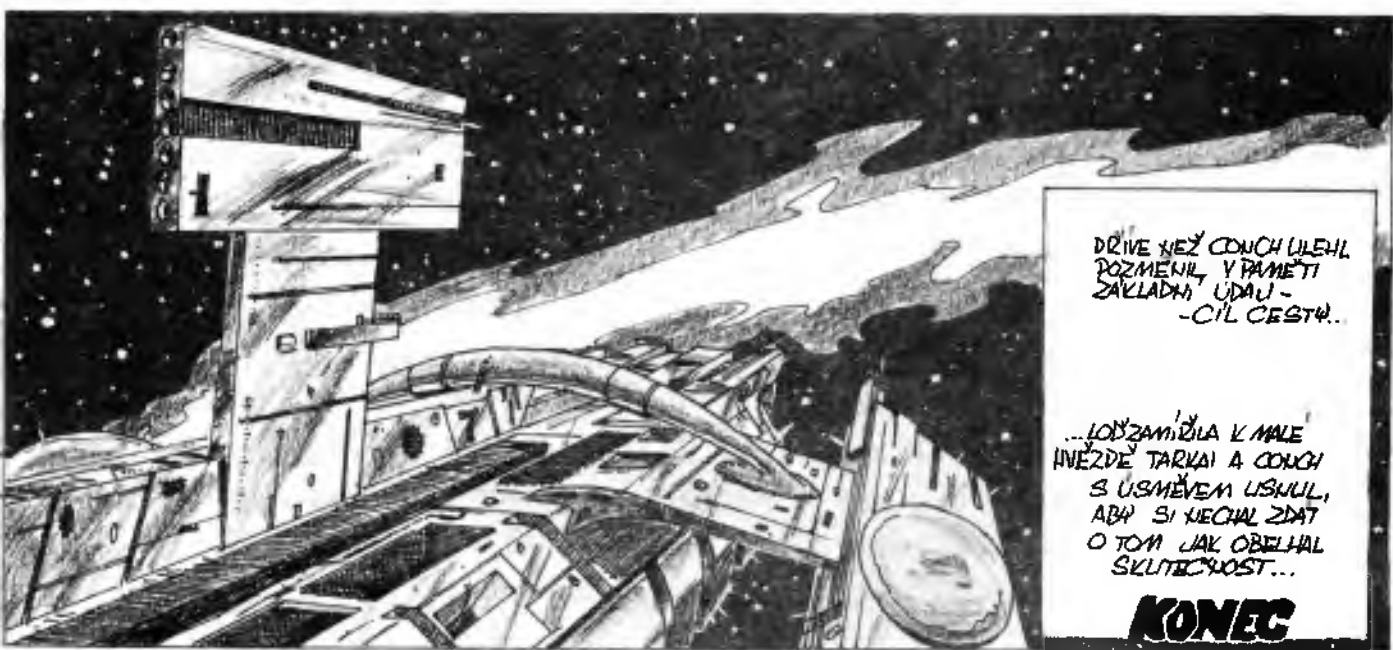
VÝBORNĚ! DŮŽ NEMENNE
ZAKLONOST DOUŽE K SET-
KANI NA PLANETĚ MUŽEDY

CONCH MĚL PRAVDU... SKUTEČNOST NĚLZE ZMĚNIT...

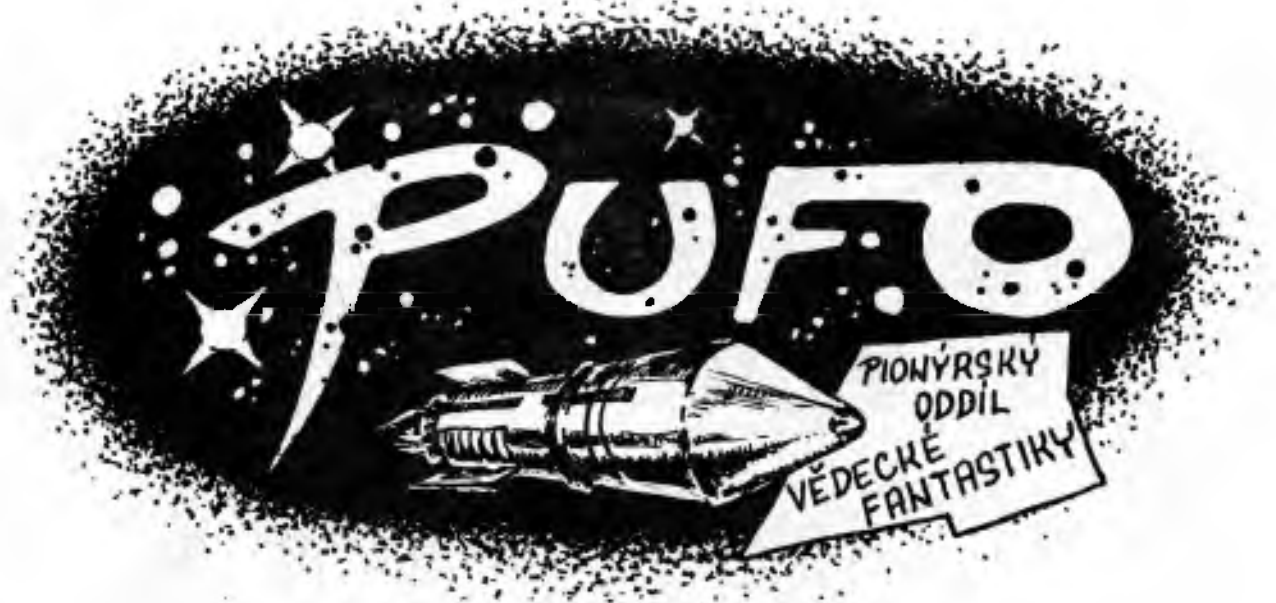

...TAJEMNÁ SILA PRÍTENCE DALA KONČNĚ VYKLOUT SVÉ MOCI...

KONEC

Je-li určitá, i když minimální možnost, že návštěvníci Jizerských hor spatří na vlastní oči nefalšované a pravé "Stíny Jizerek", je nade vše jisté, že pozorovateli budou právě naši Pufíci.

Tak se stalo dne 14.2., kdy Pufíci vykročili pod vedením Ctibora po stopách "Stínů". V krátkém a vcelku úspěšném vyjednávání ještě před začátkem samotného sledování apeloval Ctibor na zdravý rozum "Stínů" v tom smyslu, aby zanechávali stopy zřetelné a hluboké.

"Stíni" vyrazili, zanechávali stopy pěkné a čitelné, sohovali dokonce i výsměšné zprávy v krabičkách od zápalek pro své pronásledovatele, ale byl v nich dokonce zašifrován i název českého sci-fi filmu. Brzy se však ukázalo, že své pronásledovatele "Stíni" řádně podcenili a z hrdých, nepolapitelných a nepřemožitelných démonů se stali panicky prchající štvanci. Honička trvala tři hodiny, cesta vedla hustými lesy a přes široké pláně, hlubokým sněhem. "Nepřemožitelní Stíni" poté uznali za vhodné postavit se čelem proti pronásledovatelům, opevnili se na absolutně nedobytném místě. Jejich životy byly zaklety do obrovského totemu, který se nad sídlem tyčil.

Pufíci nejprve během pěti minut dobyli v lité řeži nedobytné sídlo a poté bez nesnází přemohli nepřemožitelné "Stíny", načež povalili posvátný totem. "Stíni" byli v následujících pěti minutách svázáni do kozelce a okolí totemu doslova zdevastováno /údajně kvůli prevenci/.

Akce se prostě vydařila, smálo se sluníčko, smáli se Pufíci a nakonec jsme se u horké polévky smáli i my - Karel a já - "Stíni Jizerek".

Slávek Jindra

KLUBOVÉ ZPRÁVY..

Ovanáctého ledna se poprvé ujal slova nově zvolený král libereckých scifistů Slávek /nepočítám-li věty pronesené při korunovaci na Galaxii 86 v závěru roku/, a spustil pěkně z ostra, někteří nestačili popadat dech, a tak vlastně v monologu byl zhodnocen uplynulý rok a stanoven výhled roku 87. Pro upřesnění monolog v době, kdy se začaly objevovat nepříjemné vlivy "choroby z přepichu", jediný možný způsob výkladu.

Závěry byly stanoveny jednoznačně.

SFK Trifid PKO a rok 1987 :

1. zpravodaj Trifid
2. práce s PUFO
3. popularizace vědecké fantastiky
4. dovybavení společné knihovny

ad 1 Zpravodaj Trifid PKO Liberec vyjde v roce 1987 4x v nákladu 200 ks. Tisknout jej bude Severografia, n.p. Liberec, financovat PKO Liberec. Schůzky redakční rady 1x za čtrnáct dní - - pátek, klub Horizont.

Složení redakční rady : Tomáš Hasil, Bohuslav Jindra, ing. Ladislav Říha, Miroslav Schönberg / po ukončení "dovolené" a projevení pracovního zájmu Stanislav Čičo /.

ad 2 Pufíci nebolí dorost Trifidu. Je škoda, že ne všichni členové si uvědomují důležitost práce s nejmladší generací. Vždyť připravovat schůzky pro ty nejmenší je radost, zvláště, když je dokážete opravdu zaujmout.

Podle Slávkem vypracovaného plánu přípravy schůzek jednotlivými členy /bohužel zveřejněného pouze přečtením na jedné ze schůzek/, se drží toliko Ctibor - chvála mu, dobře zapracovala i Interfona a Láďa Ř.

BILANCE - pravidelná práce s PUFO - pouze Slávek, ostatní občas pomohou, častěji pouze přihlížejí !!!

ad 3 Pořady připravované členy klubu pro veřejnost nedosahují požadované úrovně.

Od nového roku se pořad nejdříve dokonale připraví, provede se první generální zkouška pro klub, druhá generální zkouška v rámci R-klubu a teprve potom vejde termín pořadu ve známost široké veřejnosti !

Právo veta - za SFK 1. Slávek

2. nadpoloviční většina výboru klubu
za klub Horizont Tomáš

Výbor klubu : Tomáš Hasil, MUDr. Jaroslav Holub,
ing. Jiří Rajchert, ing. Ladislav Říha
Stanislav Zeman

Schůzky výboru : každé pondělí od 17,00 do 18,00 hodin
v klubu Horizont. Dochvilnost nutná !

ad 4 Společná knihovna SFK Trifid PKO Liberec je výborným krokem vpřed, přičteme-li spolehlivou práci knihovníka Ctibora, je na čem stavět. Co schází, jsou peníze na doplnění chybějících svazků.

V úvaze zůstává realizace brigád pro společnou kasu na zakoupení antikvariátních knih. V současnosti je k dispozici dopravní prostředek sběru druhotných surovin. Úkolem všech členů klubu je zajišťovat "místa" sběru.

Standa Zeman s Láďou Ottou zaznamenávají a rozvrhují brigády.

P á r p o z n á m e k n a z á v ě r

a/ Osvědčil se Tomášem navrhovaný způsob měsíčních schůzek pro klub se snahou pobavit klub. Na starost je ná vždy pouze jeden člen, který si může přizvat další na pomoc.

Kdo už schůzku měl :	listopad 86	Tomáš	Literární soutěž
	prosinec 86	Standa Č. Slávek Jírka R.	Galaxie 86
	leden 87	Radek	Fanky
	únor	Slávek	O lásce
	březen	Láďa Ř.	Lucas a film
	duben	Petr K.	Odyssea 2001

Rozdělovník do konce roku : květen Standa Č., červen Bedřich,
září Ctibor, říjen Bohouš,
listopad dvojice Interfona,
prosinec Slávek, Láďa Ř. + kol.

- b/ Přijímání členů : 1. projevový zájem o členství
2. vyplněný evidenční list
3. tři měsíce čekací lhůta
4. na základě práce vystavení čl. průkazu

• Vždy k 1.1. jsou průkazky podle činnosti v klubu členům pro-
dlužovány, či nikoliv. Návrh provádí nově zvolený předseda
SFK ve spolupráci s nově jmenovaným výborem, schvaluje
členská základna.

- c/ Schůzky klubu jsou vždy v pondělí v 18,00 hodin v klubu Hori-
zont PKO Liberec, Ještědská 535. Informace denně na čísle
286 13 Liberec /během celého dne/.

- d/ Adresa SFK Trifid PKO Liberec :

! Tomáš Hasil
Kopeckého 803
♦ Liberec 14 PSČ 460 14

UFOLOGIE - volné pokračování pořadu Bohouše Kočího o neiden-
tifikovatelných létajících předmětech.

Učinkovali : Bohumil Kočí, ing. Jiří Rajchert, nahrávkami dopl-
nila Interfona Liberec - MUDr. Jaroslav Holub,
Pavel Mikoláš

Pořad slušné úrovně, ke škodě snad bylo jen to, že neudržel
pevnější osnovu.

Návštěva : 67 platících spokojených diváků
20 členů SFK

APOLLO 11 - uskuteční se 8. dubna 1987 v klubu Horizont
PKO Liberec. Začátek v 19,30 hodin. Vstupné 5 Kčs.

četli jste? četli jste? četli jste? četli jste? četli jste? četli jste?

*****

DRUHÉ TISÍCILETÍ NESKONČÍ /HLEDÁM ZA MANŽELA MUŽE/

Neotřelý nápad. Toto si řekne každý, kdo si přečte nový román *J o s e f a N e s v a d b y*. Zneužití sexuologie v tom nejintimějším smyslu slova. Zneužití lidských citů a pudů. Při četbě napínavého až hororového příběhu téměř uvěříte, že je to skutečnost, neboť toto dílo vychází právě ze skutečnosti! Při vzpomínce na obsah románu vám přeběhne mráz po zádech. Vždyť autorem není nikdo jiný než velmi známý psychiatr, spisovatel Josef Nesvadba. Do kategorie science-fiction tak přichází nový prvek. Kromě jiného, katastrofická vize budoucnosti přináší i spoustu filosofických úvah a postřehů.

O významu díla říká sám autor: "Přál bych si, aby čtenář četl dobrodružný příběh s tajemstvím. Sám pozná, že není vyprávěn přímočaře, ale že jsou popisovány příčiny, následky a svědectví o tom tajemství. Zároveň si uvědomí, že získal řadu informací. Jestliže bude o celém odhalení přemýšlet dál a bude podle toho jednat, tak snad oba přispějeme k pokojnému konci tohoto tisíciletí." Na několika místech dává J. Nesvadba najevo, jak je již toto zneužití reálné, že již se ho dokonce používalo!

Člověku, který četl "Den trifidů" spisovatele J. Wyndhama, se tento román ihned vybaví. Má něco společného. Zneužití vědeckého poznání proti druhu *Homo sapiens* a následná katastrofa. Děj Nesvadbova románu je stále v akci a plný zvratů.

Kniha "Druhé tisíciletí neskončí /hledám za manžela muže/" je dalším důkazem velikých možností literatury zvané

vědeckofantastická čili sci-fi.

Ctibor Vimmer

C.B.K.

Každé město, tedy každé větší město, má svoji charakteristickou atmosféru. Naše město je větší město. A já tu atmosféru mám opravdu rád. Ve skutečnosti najdete jenom velice málo lidí, kteří nějak nemilují to místo, kde žijí. Většina lidí se vám k tomu nepřizná, anebo možná přizná, ale zase na druhé straně najdete jenom velice málo příležitostí si o tom s někým popovídat. Ono to jaksi nejde, chodit po ulicích a vykřikovat, jak se vám tady líbí. Jednak by se na vás dívali jako na cvoka, protože byste asi cvok opravdu byl, a jednak by vás sbalil první policajt. A mimoto, jestliže máte rádi to místo, kde jste, tak ho máte rádi jaksi z dálky. Z nadhledu. Prostě celkově. Jsou určité teorie, proč tomu je zrovna takhle, ale já si myslím, že to ani jinak nejde. Totiž, když někdy dřepíte v autobuse městské dopravy a místo patnácti minut vaše cesta trvá půl hodiny, když vám soustavně někdo dупe na nohu, když vás načape revizor bez lístku, když zjistíte že celá jízda byla zbytečná, protože se schůzka fotografů nekoná dnes, alebrž zítra, tak nebudete právě dvakrát náchylní k tomu, uvažovat o kráse města. Takže těch příležitostí, jak se dostat k povídání o místě, kde zrovna jste, máte v životě ztraceně málo.

Nevím, jestli je to dobře či ne, ale teď ta příležitost byla. Zachmuřený doktor Motl, který vypadal jako pes boxer, mě vezl svou Cortinou domů. Tedy ne ke mně domů, ale k sobě.

Nějak se to zamotalo a začaly se vést řeči. Pochopitelně nejružnějšího druhu, z nich ale dva byly pro mne důležité. Jeden hodně a druhý méně. Ten hodně důležitý byla skutečnost, že po mně chtěli rozhodnutí hned. Ať prý si to rozmyslím. Ta méně důležitá skutečnost byla významná také, protože mi doktor Motl vysvětlil, že mu musím dát možnost se revanžovat za tu pistoli, kterou na mne vytáhl, a velkomyslně opominul tu maličkost, že jsem ho potom zavřel do pokoje, kde jsem předtím všechno dokonale rozmlátil. A tak mě pozval na večeři.

Nebyl jsem úplně bez peněz, na večeři jsem ještě měl, a kdybych se příliš nerozšoupl, tak i na víc, ale pozvání jsem samozřejmě přijal rád. Jednak kvůli té večeři, a abych před vámi nevypadal jako úplná vyžírka, také kvůli tomu, že jsem se chtěl ještě na spoustu věcí zeptat.

Pavel odmítl jít s námi. Zdálo se mi, že mu to odmítnutí bylo skoro neznatelně doporu-

čeno gestem ruky. Jenže co je mi nakonec do toho, že jo.

A tak jsme jeli nočním městem a já jsem poznal, že doktor je velký ctitel malířství, ale ne takový ctitel - zakuklený odborník, který na vás vychrlí fantastickou plejádu odborných znalostí, že si proti němu po třech minutách začnete připadat úplně připitoměle, protože devět desetin z toho, co říká stejně nevíte, a kdyby vás tahal za nohu, tak je to fuk, anžto ho nemůžete nijak kontrolovat. Ne že bych proti takovým zakukleným odborníkům něco měl, ale rozhodně jsou mi milejší ctitelé typu konzumního, jakým byl doktor Motl, protože když se to vezme kolem a kolem, tak zachmuřený pan doktor byl profesionál a na slovo vzatý expert ve svém oboru, a to tedy byl, podle toho, co mi předvedl s Kronexem, a nefušoval do oboru nikomu jinému, ani pánům malířům.

A stejnou - konzumační metodou jsme si povídali také o našem městě. Doktor Motl se na dané téma moc krásně a dlouze rozpovídal, no zkrátka bylo to fajn. Tím povídáním o umění a také o našem městě mi byl doktor o třídu sympatičtější, i když mi stále ještě v hlavě vrtala taková maličkost, na kterou jsem se ale netroufal zeptat, pořád jsem měl totiž před očima ten okamžik, kdy na mne dneska vytáhl pistoli. Objevila se mu v ruce velice obratně, a říkejte si co chcete, takovéhle eskamotérství s pistolí není normální a dost by mě zajímalo, kde se tomu naučil. Pokud ovšem není vysvětlení docela prosté a jednoduché, třeba v tom, že si pan doktor v době svého mládí s něčím podobným hrával na vojáky. Tedy s atrapou, samozřejmě.

Když jsme dorazili na místo, bylo už dost pozdě, protože doktor vlastnil vilu na Herských vrších, což je skoro na druhé straně města.

Večeře byla báječná, doktorova manželka také. Především proto, že byla jiná, než vypadala. Vypadala totiž náramně upjatě. Ve skutečnosti vůbec taková nebyla. Jakmile přišla na to, že jsem fotograf, začala na mne pálit nejružnější otázky a bylo vidět, že se v tomhle docela slušně vyzná. Suverénně ovládala techniku stolování, ale chovala se takovým způsobem, že jsem si vedle ní nepripadal jako barbar. To se mi občas stává. Dokázala vést celý rozhovor a při večeři kralovala ona. Ne, že by se mi to nelíbilo, ale chtěl jsem se doktora na ledacos zeptat. Jenže po večeři jsme se usadili v křeslech a

ona prohlásila:

"Já vím, že si chcete povídat. Víte, dělejte, jako bych tu nebyla, klidně si proberte co chcete, já si z vašeho povídání dám dohromady všechno sama. Už jsem na to zvyklá, za ta léta mi nic jiného nezbylo."

A tak jsme si začali s doktorem povídat.

Samozřejmě jsem se musel zmínit o tom, že mi ukazovali něco, o čem jsem už dříve četl a co autoři sci-fi už láskyplně odvyprávěli v mnoha knihách.

Doktor mě poučil, že ve skutečnosti to vypadá trochu jinak:

"Tak především nám to funguje jenom do budoucnosti. Do minulosti se nám nic poslat nepodařilo. Asi to nejde."

"Jak to?"

"No, já nevím. Dopředu můžu poslat skoro všechno a kam chceme, ale zpátky ne."

"A proč?"

"To kdybychom věděli. Prostě to nejde, děláme na tom, ale nejde to."

"To je divné, přece když něco pošlu do budoucnosti a ono se to pak vrátí, tak to vlastně jde do minulosti, ne?"

"Máte pravdu, ale přesto to nejde."

"A co by se stalo, kdyby se v té budoucnosti s tím vyslaným objektem něco přihodilo?"

"Jak to myslíte?"

"Třeba takhle. Do Kronexu jste dali pero, poslali je do budoucnosti - na deset vteřin - pak se vrátilo. Když běžela ta budoucnost, pero bylo na stole. Co kdybychom v tom okamžiku vzali kladivo a rozmlátili je na kousky?"

"No tak by se vrátily ty kousky."

"A kdybychom ho rozešli na prach?"

"Tak se vrátí prach."

"I kdybychom ho třeba hodili do popelnice?"

"I tehdy."

"Tak jinak. Co kdybychom do budoucnosti poslali dejme tomu lahvičku kyseliny. Šlo by to?"

"Šlo, co by ne."

"No a co kdybychom počkali, až bude ta budoucnost, a potom tu kyselinu sloučili se zásadou, vznikla by mi sůl a voda - a až by ta doba, po kterou kyselina měla být v budoucnosti, skončila, tak by se zase sůl proměnila zpátky na zásadu a kyselina by se vrátila?"

"Ne, to by se nevrátilo nic. Těhle pokusy jsme udělali mraky. Zhruba se dá říct, že když u nějaké věci dojde v oblasti molekul ke změnám, tak molekulární síly jsou dost silné na to, aby tu věc v budoucnosti

udržely."

"To je stejně ohromná škála možností. Určitě se dá nějak průmyslově využít."

"Ano, je toho hodně, a věřte, že si ještě sami nedovedeme představit celý dosah."

"A kdo to vlastně vymyslel?"

"Byli jsme zhruba čtyři. První popud vyšel od inženýra Nováčka, ale dělali jsme na tom všichni. Dneska už takovouhle věc nedokáže vymyslet jeden. To je příliš složitě."

"Chápu."

Chvilku jsem mlčel.

"Ale na jednu věc jsem se ještě nezeptal."

"Na jakou?"

"Jak je to s živými organismy?"

"Tam je to složitější než s věcmi."

"V jakém smyslu?"

"Dá se říci asi tohle: živý organismus - ať je to člověk nebo mikrob - může být odeslán do budoucnosti, ale ne do budoucnosti libovolné. Když jste viděl ten pokus s perem, tak v jednom okamžiku tam byla pera dvě. Z nějakého důvodu se zrovna tohle nemůže stát s živou hmotou. To je totiž tak, mohu poslat živý organismus do budoucnosti, ale až do doby patřičně vzdálené."

"Jak vzdálené? Hodně, nebo jak je to mírně?"

"Je to přesně stanoveno, nejlépe vám to ukážu na příkladu. Vám je kolik let?"

"Dvacet šest."

"Čili jste se narodil v roce 1958 - ano?"

"Ano."

"Tak dejme tomu, že se dožijete - já vám přeju - sto let. To znamená, že zemřete v roce 2058. No a já vás mohu poslat do budoucnosti až za ten rok 2058. Až za práh vaší normální smrti. Do doby, kdy ještě jste živ, to prostě nejde."

"To je zvláštní."

"Ano je. A nezáleží na tom, jak zemřete."

"Jak to myslíte?"

"No jestli to je smrt normální nebo třeba tragická autonehoda, ale abychom nebyli tak krvelační, představte si jiný pokus, například s myší. Představte si, že mám myš, která by žila ještě řekněme rok. No a tuhle myš dám v pondělí do Kronexu, vyšlu ji na hodinu do středy a potom ji v úterý zabiju, tak se mi to vyslání podaří. Ale musím ji poslat do doby, kdy už bude mrtvá. Potom to jde."

"No a co by se stalo, kdybych si v pondělí řekl, že ji v úterý zabiju, poslal ji do středy - a potom ji v úterý nezabil. Co potom?"

"Tak vám to už v pondělí nepůjde. To se nedá oblafnout žádným já si řeknu. Buď je fakt ta skutečnost, že myš bude ve středu mrtvá, a potom ji za tu hranici smrti vyslat můžete, anebo mrtvá není, a potom to nebude fungovat."

"Čili, jestli dobře rozumím, nemůžete se setkat sám se sebou."

"Ne, to nejde."

"A když něco odešlete na nějakou dobu do budoucnosti, tak to pak po tu dobu, kdy je to v budoucnosti, musí chybět tady?"

"Je to přesně jak říkáte - není možné, aby se něco rozdělilo. Když je to v budoucnosti, je to tam, a nemůže to být tady."

"A co by se stalo, kdybych třeba v okamžiku, kdy Kronex něco poslal do budoucnosti a kdyby to tedy právě v budoucnosti bylo, přístroj vypnul?"

"Nic by se nestalo. Kronex dává impuls k odeslání a současně určuje dobu pobytu. Když je něco pryč, v budoucnosti, tak můžete Kronex nejen vypnout, ale třeba i rozbít a ta odeslaná věc se stejně vrátí."

"A kdybych ho třeba jen odnesl?"

"Tak se ta věc objeví na místě, kde Kronex byl v okamžiku odeslání."

"A co když tam zatím něco postavím, co kdybych, dejme tomu, měl stát Kronex na stole a něco bych odeslal, třeba tuhle skleničku. A v době, kdy by sklenička byla v budoucnosti, bych Kronex vypnul a místo něj narovnal na místo, kde stál, hromadu knih. Co bude potom?"

"Potom se ta sklenička objeví přesně kolmo nad místem, odkud byla vyslána, s tím, že si najde první možné místo, kde je plynulé prostředí. Uprostřed pevné hmoty nebo tekutiny se neobjeví. Až na vzduchu. A kolmo nad tím místem. Asi v tom hraje roli zemská tíže, v tom ještě nemáme docela jasno."

Začínala se mi z toho točit hlava. Ale mělo to zákonitost a logiku, to z toho bylo cítit.

"Ještě je tady další věc, o které vám musím říct. Je to takzvaná teorie obalu. To je trochu složitější. Nejlépe vám to vysvětlím na příkladu. V pondělí jsem vzal kufr a dal do něj cihlu. Odeslal jsem ho na hodinu do úterý. A v úterý jsem z něj tu cihlu vyndal. Tak se ten kufr vrátí do pondělka, ale ta cihla v úterku už zůstane, ta se do pondělí

nevrátí. Je to jako by Kronex přenášel obal a ne vnitřek."

"A co kdyby se to udělalo obráceně?" napadlo mě.

"Jak to myslíte?"

"No takhle: v pondělí odešlu prázdný kufr, do úterý, na hodinu. Opakuji - prázdný. A v úterý, až se mi objeví, tak do něj něco dám. Třeba, co já vím, náprsní tašku. Vráť se ta taška s kufrem do pondělí?"

"Ne nevrátí. Zůstane v úterku a vrátí se jenom kufr."

"Proč?"

"To, co jste teď řekl, byla možnost, jak poslat věci do minulosti, a to prostě nejde. Ten kufr se vrátí sám. Taška zůstane. Asi to má souvislost s tím, že minulost nesmí být ovlivněna, jinak by to mohlo zapříčinit obrovské změny. Docela určitě to samozřejmě nevím, ale z nějakého vážného důvodu to nejde."

Bylo toho ještě moc. Ptal jsem se a doktor mi odpovídal. Leccos mi začínalo být jasné. Především to, že nejde nic poslat do minulosti. Samozřejmě, že to není možné. Kdybychom se dostali do minulosti, tak bychom tím mohli ovlivnit budoucnost, čili naši přítomnost. Kdybych se dejme tomu dostal do minulosti a řekl bych jenom jako příklad - zabil svou matku ještě před svým narozením, tak bych se nemohl vůbec narodit a tedy bych jí nemohl zabít a tak dál. To by bylo proti logice času. A logika je neúprosná. Proti pozměňování a ovlivňování minulosti se příroda zabezpečila. Chrání minulost silami o kterých ještě ani nemáme ponětí.

Budoucnost ovlivnit mohu, tam jde o vývoj a ovlivněná budoucnost se prostě bude vyvíjet dále. S minulostí to udělat nemohu. H.G.Wells ve svém "Stroji času" neměl pravdu. A ani autoři sci-fi. Co si jen nalámali hlavu nad časovou smyčkou. A praxe ukazuje, že časová smyčka není a nemůže být.

Když jsme skončili náš rozhovor, bylo už ráno. Slunce ještě nevyšlo, ale na východě už bylo růžové nebe. Po noci různých proslavů a rozhovorů, po všem tom, co jsem viděl a slyšel, jsem si připadal malý a nepatrný. Jako by čas najednou ukázal svou strašlivou moc.

Škoda, že minulost zůstala zavřená.

Snad byl doktor Motl tak dobrý psycholog, snad to všechno poznal sám už dřív, nevím. Fakt je ten, že když mne vezl ráno domů, celou cestu nepromluvil a teprve při loučení

mi řekl, že mi odpoledne zavolá. Pak se přátelsky zachmuřil a odjel. Zůstal jsem sám.

Zalezl jsem do pelechu a spal jsem, dřív než byste napočítali do jedné.

Když jsem se probudil, bylo poledne. Uvařil jsem si hrnec strašlivě silného a horkého čaje a zjistil jsem, že mi tklivá nálada z včerejška, vlastně z dnešního rána, moc nevydržela. A to bylo dobře, protože jsem si to potřeboval v hlavě srovnat a probrat, což tedy byla pořádná práce.

Nebojte se, ušetřím vás toho svého dumání, protože stejně když se má někdo pro něco rozhodnout, tak se pro to musí rozhodnout sám. Když začnete obcházet kamarády a všude říkat - hele tohle a tohle, a co ty bys na mém místě, tak shromáždíte kupu názorů a poznatků, které vám to možná všechno trochu přiblíží, ale rozhodnutí zůstane jenom na vás, to za vás stejně nikdo udělat nemůže.

Jenže dříve než jsem dospěl k nějakému rozhodnutí, přišel pošták a přinesl mi peníze.

Byl to honorář za nějaké staré fotky, už jsem skoro zapomněl, že jsem něco takového kdy dělal, a tak ty peníze byly jaksi navíc. Tentokrát se pošták zatvářil skoro vděčně, protože tuzéra dostal. Mně se nálada také jaksepatří vylepšila. Jenže zrovna když jsem chtěl vyrazit ke starému Koldovi, tak mi Pavel telefonicky sdělil, že mne pan doktor Motl ráčí zvát k nim. Ještě jsem se Pavla stačil zeptat, v kolik tam mám být. Řekl, že asi tak za hodinu, a ihned zavěsil.

Podíval jsem se na nevelkou hromádku peněz a vzpomněl si na starého Koldu. Smutně jsem vzdychl a šel za ním.

U nás, v naší části města, kdysi udělali takový experiment, který se jim nepovedl. Chtěli zmodernizovat obytný blok, a tak spojili asi tři domy a udělali pro ně společné ústřední topení. Funguje blbě a máme v zimě občas chladno, ale o to mi nejde. Ta společná kotelna je vedle v baráku a má ji na starosti starý Kolda. On asi nebude tak starý, ale říká se mu tak. A já se s tím Koldou nějak skamarádil. Je to moc moudrý člověk, ale má tu svoji moudrost takovou samorostlou, že ji musíte nejdřív přijít trochu na chuť. No, a když jsem čas

od času úplně švorcovej a všechno kolem dokola selže, tak mi vytrhne trn z paty staréj Kolda. Kolik mu za to topení platí, to nevím, ale moc asi ne, jenže až jsem se na něj obrátil, kdy jsem chtěl, nikdy mi neřekl, že nemá, i když třeba opravdu neměl, a mohl mi půjčit třeba jenom dvacku.

Ale já si takové dvacky vážil víc než čeho jiného, protože jsem věděl, jakou to má od starého Koldy vlastně cenu.

A také jsme spolu občas sedávali v kotelně a rozumovali o všem možném, a někdy jsem mu také pomáhal s uhlím a tak. Jo, a dluhy jsem mu platil vždycky vzorně.

Takže jsem sebral prachy a mazal za ním. Bydlel ve vedlejší baráku v přízemí a našel jsem ho mezi dveřmi na odchodu. Když mě uviděl, povídá:

"Á - copak Honzo, už jste zase plonkovej?"

"Ale nejsem, já jdu naopak zrovna vracet dluhy."

"Prodal jste nějaký fotky?"

"Jo, prodal."

"Tak to je prima, vona je každá koruna dobrá, že jo."

A zatímco si uložil peníze, zanađával:

"Krucinál fagot, to je bibá práce, todleto, Honzo, co máte vodpoledne, neměl byste chvíli čas?"

"Nemůžu, pane Kolda, já jsem objednaný, za hodinu musím být na důležité schůzce. O co jde?"

"Ale, já jsem zrovna dostal hlášku, že mi vodpoledne přivezou devadesát metráků uhlí, a já musím jet do Záběhlic, stěhuju holku, a nemůžu tady zvonat, ona má vobjednaný auto, a tak je to na kočku - no tak já to udělám v noci, až přijedu."

A to už mazal pryč.

Ještě jsem za ním křiknul, že jestli se vrátím, tak mu s tím píchnu, ale to už asi neslyšel.

A tak jsem se sebral a kodrcal jsem tramvají k panu Motlovi, ono mi moc peněz nezbylo, a tak jsem na taxíka neměl.

Dluhy se hoit musí platit.

Přivítali mě bez velkých ovací a že mi potřebují ještě něco říct. Budiž.

Zavedli mě do takové jako zasedačky, zachmuřený doktor Motl mě představil ostatním, kteří se tam postupně sešli. Sedělo nás tam potom pět - a všichni do mne pálili ze všech stran.

Řekli mi spoustu věcí, například, že

znám alespoň základy francouzštiny a umím výborně anglicky, věděli, že jsem sám a že nemám příbuzné, a že jsem podle té zkoušky vyhovující typ, a řekli mi... no, řekli mi toho moc. Také, že už udělali Kronex 04, který je dost velký na to, abych v něm mohl být. A také to, že člověka do budoucnosti ještě neposlali, zvířata prý už nejruznější.

Ukázali mi grafy, nákresy a fotografie, a také mi ukázali šimpanze Emila, který už v budoucnosti byl, právě v Kronexu 04, kterým to chtěli zkusit se mnou. A také mi předvedli negativy z kamer, které tam poslali, aby automaticky fotily, ale na těch filmech nic nebylo, protože světlo, které působilo na fotografický film, má svůj hmotný charakter a tudíž se do minulosti nemohlo vrátit. Sdělili mi ještě, že došlo k rozhodnutí, že tam může jet jedině živý člověk, protože nikdo si není jist, jak by to dopadlo s automaty. A potom docela na konec mi řekli, že to nebude žádná velká legrace, protože nikdo vlastně neví, co se může stát a co mě tam čeká. Že mi nic nemohou zaručit a nejméně ze všeho dát jistotu. Udělali sice co mohli, ale případné riziko si pochopitelně musím zvěřit sám.

No, to já vím také, hoši, to mi moc vykládat nemusíte.

Ale ještě pořád na mně žádné rozhodnutí nechtěli, až jsem si začal myslet, že s tím dělají dlouhé ciráty, ale když si to trochu přebarete, tak to jejich počínání bylo oprávněné a tedy i pochopitelné.

Nakonec jsme se shodli na tom, že bude-me uvažovat, jako bych do budoucnosti měl být vyslán, a oni na mne začali sypat svoje představy dál.

Chtěli mě tam poslat jenom na tři dny, v takovém zvláštním pouzdru, v jakési kabině. Chtěli mi dát s sebou jídlo na dost dlouhou dobu, a protože nevěděli, jestli tam nebude něco, co by mi znemožnilo vyjít ven, tak mi chtěli dát i spoustu jiného vybavení. Té kabině říkali také Kronex, i když vlastně Kronex byl přístroj, který kabinu odesle.

Takže vnitřek Kronexu byl vybaven vším možným a byl zcela hermetický, měl autonomní kyslíkovou aparaturu a ještě řadu věcí. Mimo to mne upozornili na jednu věc, že totiž mohu z Kronexu vyjít, ale kdybych se do něj za tři dny nevrátil, tak podle teorie obalu se Kronex vrátí beze mne.

To byla další věc, o které se vedlo hodně řeči, ale dá se to shrnout jednoduše,

Řekli mi, že záleží nakonec jenom a jenom na mně, jestli tam budu chtít zůstat. Že oni by byli raději, kdybych se vrátil, ale jestli tam budu chtít zůstat, nedá se nic dělat. V každém případě však musím v Kronexu poslat zprávu o tom, jak to celé vypadalo, protože o to vlastně v pokusu jde. A tu zprávu musím napsat potřebami, které si přivezu s sebou, aby byla jistota, že se v Kronexu vrátí zpátky.

Pro případ, že tam budu chtít zůstat, se mi pokusili zajistit jisté možnosti, alespoň po finanční stránce, jinak toho moc dělat nemohou.

A když mi vykládali o tom, jak to provedli, tak jsem znovu viděl, že přece jenom jsou to kebulé, protože mne by něco takového ani nenapadlo.

Byla to transakce, kterou zajistili přes státní banku a přes řadu oficiálních povolení na úrovni ministerstva, což bylo dost složité, ale nakonec se to povedlo. Oni totiž zřídili u největší švýcarské banky - Gold Bank - vklad na pouhých deset liber. Deset liber! Navíc s příkazem, že tento vklad má být převáděn dál, bez ohledu na proměňovací lhůty. To samozřejmě jde. A vklad byl zřízen na heslo - a jedině ten, kdo s ním přijde, může penězi disponovat. Současně dali svolení k tomu, aby v případě měnových reforem nebo podobně byl vklad převáděn podle oficiálních kursů.

Trochu nesměle jsem se zeptal, na co že mi bude dobrých deset liber, že to zas není tak horentní suma, aby kolem toho muselo být tolik machinací, a oni se na mne všichni podívali, jako bych spadl z Jupitera. Pak mi to Pavel začal vysvětlovat a já jsem za chvíli viděl, že se na mne tak vytřeštěně dívali právem.

Pavel totiž vyndal z kapsy malý elektromechanický počítač a řekl: "Tak hele!" ale já jsem zřetelně cítil, že ještě v duchu dodal vole, protože mi to v tu chvíli sedělo.

"Nejvyšší úrok, na který v Gold Bank ukládají peníze, je šest procent, ale jedno procento si strhávají jako honorář, vzhledem k různým dodatečným manipulacím. Takže defakto," řekl Pavel, "tam je těch deset liber na pětiprocentní úrok. A teď dávej dobrý pozor."

Začal Źukat na klaviaturu té počítačky a číslíčka, která tam naskakovala, byla velmi zajímavá.

"První rok dostaneš pět procent. Máš deset liber. Pětiprocentní úrok znamená pět desetin libry. Z toho dostaneš příští rok taky pět procent, to je dvacet pět tisícín, koncem třetího roku ti to dá už jedenáct liber a dvacet pět setin, koncem čtvrtého jedenáct liber a padesát sedm setin, koncem pátého dvanáct liber a pět set čtyřicet tisícín, a tak to pozvolna roste, že koncem čtrnáctého roku tam máš zhruba dvacet liber, čili za čtrnáct let se základní vklad zdvojnásobil. A teď dále, za dvacet osm let je čtyřnásobný, za čtyřicet dva let osminásobný a tak dokolečka, takže za dvě stě let tam budeš mít při základním vkladu deseti liber zhruba sto šedesát tisíc liber. A protože tě chceme poslat do doby mezi dvěma až třemi sty lety, tak si ještě uvědom, že dalších sto let, čili celkem za tři sta let to dělá dvacet miliónů liber. Dál to raději nepočítej. Tak na to je ti dobřejších těch deset liber."

Chvilku jsem mlčel, protože mi to vyrazilo dech, ale matematicky to vycházelo bezvadně.

"Ovšem", řekl jsem jim, "to bude všechno jenom za předpokladu, že se nepoloží ta banka, nebo dejme tomu libry." "Jistě, jenže co my pro to můžeme udělat víc?" zeptal se mě zachmuřený holohlavý doktor. To byla nakonec pravda.

A tak jsme si povídali dál a řekli mi toho ještě dost. Když jsme odcházeli, venku již byla pořádná tma. Chtěli mě odvézt domů, ale já jsem se rozhodl, že raději půjdu pěšky. Musel jsem po těch hodinách strávených v místnosti protáhnout tělo zase venku.

A udělal jsem dobře, protože venku byl nádherný vzduch. Během odpoledne asi pršelo, protože teď se všude ještě leskla mokrá země. Dal jsem si v bufetu večeři, tlápal dál pěšky domů a bylo mi moc fajn. Dokonce tak fajn, že jsem si začal hezky falešně pískat. Pokukoval jsem kolem sebe a motal se mezi úzkými a křivolakými uličkami.

Víte, já jsem tady vyrostl, a protože máma na mne neměla čas a táta jakbysmet, tak jsem většinu těch uliček prolezl skrz naskrz - a také všechny ty průchody a průjezdy. A znal jsem je jak málokdo.

Vzpomínal jsem na klukovské honičky a prolézačky a neměl jsem ani potuchu, jak se mi to bude za chvíličitku hodit.

Docela tiše si pohvizduji, mám ruce v kapsách a hlavu plnou těch věcí, o kterých jsem vám vyprávěl. A nechci myslet na nic - jenže to nejde. Působilo na mne příliš mnoho dojmů najednou.

V protisměru se vynořila mužská postava. Nevěnoval jsem jí pozornost, ale hoch se přikolébá ke mně a povídá:

"Ahoj brácho!"

"Ahoj."

Podle hlasu mu mohlo být tak sedmnáct, víc ne.

"Hele, brácho, nemáš cigaretu?"

Trochu jsem se naježil, tohle nemám moc rád. Oni tihle povídají hoši nevěstí nikdy nic dobrého.

Ale tenhle stál docela klidně a dobře dva kroky přede mnou. A netáhlo z něj, tak co bych mu tu cigaretu nedal.

Jenže zdání klame. Jen jsem zajel rukama do kapes, dostal jsem jednu parádní do budky, až se mi zatmělo před očima. Hergot, oni byli dva, asi měli hoši chuť na moji peněženku, protože nevěděli, kolik v ní mám. Anebo se prostě chtěli porvat. Ačkoliv porvat se není to správné slovo, spíš chtěli někoho zmlátit. To dovedou, když je jich víc, tak dělají ramena.

Ale jestli chtěli oni někoho šeredně seřezat, já neměl chuť být ten někdo. Ta rána, co mi dal zezadu, nebyla zase tak silná, aby mi podlomila nohy. Ačkoliv to se mnou pořádně zaklepalo, byla vedena jen pěstí, a ne třeba boxerem nebo cihlou, takže to asi profesionální zabijáci nebudou.

Ten vepředu měl mezitím výrazné nutkání chytit mě pod krkem. Na dlouhé úvahy nebyl čas, a tak jsem jim předvedl jeden parádní přehoz nazad. Jmenuje se tomoínaga a vypadá velice elegantně.

Hošík přeletěl přesně jako podle učebnice juda, ale přistál ne bradou na dláždění, jak jsem očekával a jak jsem mu to také v duchu přál, ale vrazil hlavou do žaludku toho druhého a oba se složili na zem. Jenže život do nich vjel překvapující rychlostí.

Vyletěli oba jako katapultovaní. A metelili si to pryč. Já jsem neměl dvakrát chuť je honit, spíš jsem pobaveně koukal, jak upalují, když najednou se jeden z nich zastavil, druhý ho o kousek přeběhl, ale zastavil se také. Když viděli, že za nimi neběží, tak se ten první ohnul, něco sebral a mrsknul to po mně. Nedalo mi ani moc práce

uhádnout, co na mne letí, protože kolem se povalovala spousta malých chodníkových dlažebních kostek. A ten druhý, aby mi to nebylo líto, na mne zařval moc krásnou nádváku. Hezkou. Procítěnou a šlavinatou. Buď byl takový machr, anebo si to předtím zkoušel. Jak jsem ho typoval, tak takový machr zase nebyl. Jenže házet samo sebou vůbec neuměli, protože ta kostka zarachotila bůhvídkde. Tohle dělat neměli, protože mi to řádně hnulo žlučí. Kdybych se v tom nevyznal a kdybych neměl za sebou nějakou tu hodinu na žíněnce, tak bych možná teď ležel na zemi a hoši by se do mne strefovali.

A už jsem za nimi pelášil, co jsem uměl, a nejsem nejhorší běžec. Jenže hoši měli přece jenom náskok, a když viděli, že mne popadla boječtivá nálada, šlápli na to také.

Ale nepočítali s mou výdrží a asi byli zvyklí vzpírat pultitry, než co jiného, a tak se vzdálenost mezi námi pomalu zkracovala, bohužel opravdu pomalu.

Já bych je určitě dřív či později dohnal, ale oni to projeli jinak. Zahnuli totiž do Rokovské uličky a ta potom končí v Makové. A když se dají vpravo, tak bych mohl proběhnout průchodem a být tam dřív než oni. Ten průchod není nijak označen a vypadá spíš jako vchod do domu a moc lidí ho nezná.

To už jsem zahnul a doufal, že na Široké zahnou doprava, protože jinak by mi zdrhli. Ale zahnuli ke mně.

Byl jsem tu dřív než oni, měli toho k obíhání skoro dvakrát tolik co já. Zůstal jsem schovaný ve dveřích a jen jsem pokoukoval, až si to budou metelit kolem. To netrvalo dlouho.

Vyletěl jsem proti nim jako rozjetý tank, a jak jsem byl v rozběhu, kopnul jsem jednoho do holeně, a hezky špičkou, aby to cítil. Víc jsem se o něj nestaral, protože ostatek za mne udělá přitažlivost naší matičky Země a jeho vlastní setrvačnost.

Na druhého jsem také moc času neměl, protože ten první mě přece jenom na zloemek vteřiny zaměstnal, a tak jsem do něj vrazil jen tak čelem, ale stačil jsem ještě nastavit rameno.

Šli jsme sice k zemi oba, pouze s tím rozdílem, že já jsem to čekal a on na to zrovna nevypadal. Než se stačil rozkoukat, nasadil jsem mu malý japonský klíč, takže

jsem vstávali oba najednou, a to přesně ve chvíli, kdy jsem si tak usmyslel učinit.

Jen se postavil, vzal jsem to otočkou přes hlavu a hoch měl ruku zkroucenou za zády tak parádně, že až zařval, jak ho to bolelo. Je to jinak poněkud nejisté uchopení, protože dáváte sokovi dost možností, jak se z toho dostat útokem na tělo, ale já mu na to nedal dost času, protože jsem mu za tu ruku občas zatahal nebo mu s ní zatočil, jako když ždímáte prostěradlo, ale v protisměru, takže ho to neohnulo, nýbrž vzepjalo pěkně na špičky do vzorného výponu. Vyndat mu peněženku z náprsní kapsy jeho bundy mi nedalo moc práce, protože hoch neměl na nic jiného myšlenky než na tu zkroucenou ruku a skučel, jako by trávil druhý týden v hladomorně.

Teď jsem teprve měl čas se starat o toho druhého. Ale ten byl ještě méně nebezpečný. Byl jako budulínek. Seděl na zemi a držel si nohu, asi jsem ho kopnul pořádně, protože na něm bylo patrné, jak ho to bolí. Vsedě poskakoval samou radostí. Hubu měl jako galoši a bradu jako gangster z komiks. Měl ji parádně odřenou a plnou písku, jak se s ní snažil zabrzdit o chodník. Takže tomu přistání nakonec stejně neušel.

Mne bolela hlava, jak mě do ní bacili, a někde jsem si narazil loket, asi při té valné hromadě, v tom fofru jsem si toho neměl čas všimnout.

Dostřkal jsem svého svěřence ke zdi, šel poslušně jako beránek, no já bych šel také, kdyby mi někdo takhle páčil ruku.

Pustil jsem ho a zařval: "Vzpažit, opřít rukama o zeď!"

Poslouchal na slovo.

"Teď dva kroky zpátky!"

Stál opřený o zeď ve velice vratké pozici. Vyndal jsem mu občanku a peněženku jsem mu zastrčil do postranní kapsy u bundy.

Mezitím se ten druhý drobet uklidnil a rozmazával si krev se špínou po obličeji. "Naval občanku!" houkl jsem na něj. Moc se k tomu neměl, a tak dostal facku, dřív než si to stačil pořádně uvědomit. Pak už byl poslušný.

Obě občanky jsem strčil do kapsy, aniž jsem se na ně podíval.

"Tak na co si tady hrajete?"

Mlčeli, jako kdyby ztratili řeč.

"Tak vstávej, vstávej nádhero. A postav se vedle kamaráda."

Dokulhal ke zdi a sám od sebe, asi z pilnosti, se postavil stejně jako on, vzpaženýma rukama opřený o stěnu.

Chvilku jsem se na ty hrdiny díval. "Čelem vzad," zavelel jsem jako na přehlídce. Otočili se, ale každý jinou stranou. "Vy jste od Bezpečnosti?" zeptal se zajíkavě ten, co jsem mu kroutil rukou. Nechal jsem otázku bez povšimnutí. "Tak ještě jednou, jak jste přišli na to, dělat ostrý hochy?"

Mlčeli jako zařezaní. No co, páčit to z nich nebudu, stejně jim do řeči není.

"Kolik takovýchhle přepadávaček už máte na svědomí?"

Kupodivu vyhrkli oba najednou:

"Žádnou, tohle je prvně..."

"To vám tak budu věřit!"

"Prosím vás, neříkejte to."

"Ticho!" zařval jsem a tvářil jsem se velice zarputile. Na tohle mám tak náladu.

"Copak děláte, seržanti?"

Mlčeli.

"No, čípak jste tovaryši? Čípak si vyděláváte na chlebiček?"

Mlčeli dál.

"Tak hergot, chcete vyfasovat další nářez? Máte to v občance, mohu se podívat. Tak bude to?"

"My jsme prosím v učení."

To slovíčko prosím znělo až dojemně. Kámen by se nad nimi ustrnul. Naštěstí jsem nebyl kámen.

"Oba?"

"Oba, prosím."

"A copak se učíte, seržanti?"

Neměl jsem se ptát.

"Prosím ve fotografii. Na fotografy."

Nusel jsem si odplivnout. To mne zhnusilo.

"Tak půjdem... a aby bylo jasno, mám vaše občanky, tak se nepokoušejte zdrhnout. A kdybyste mi je chtěli vzít, dostanete nakládačku znovu, ale větší, na to vemte jed. Tak hezky dva kroky přede mnou, mlčet a neohlížet se!"

Když jsme nezahnuili ke stanici VB, zřetelně se jim ulevilo. To na nich bylo vidět i zezadu.

Přišli jsme včas. Starej Kolda si zrovna vynášel lopatu.

Zavolal jsem na něj vesele:

"Vedu vám dva pomocníky, otče!"

"To jste hodnej, Honzo, ve čtyřech to bude hotový za hodinku, možná ani ne."

"Kdepak, táto, to jsou ochotní hoši, ti to udělají sami, jak je znám, už se klepou, aby to mohli spustit. A my si zatím sedneme a budeme dozírat, aby je pracovní nadšení neopustilo."

A pak jsem mu pár větama řekl, jak jsem k těm pracovním silám přišel. Starej Kolda se zachechtal.

"A to je fajn, to si dám líbit, je to lepší než co jinýho, aspoň si trochu zapracujou. A co ten s tou odřenou hubou, neměl bych mu ji umejt?"

"Jen ho nechte, ať má nějaký hezký zážitek. Jestli se mu podebere brada, bude mít pěknou památku. Pořád lepší, než kdyby se mu ta přepadávačka povedla."

A tak se oba seržanti z komandos dali do práce a my se starým Koldou jsem se posadili naproti na ranti od výlohy. Dal jsem mu cigaretu a pak jsem mu vyprávěl svoji historii posledních dnů.

Nejdřív mi nechtěl věřit, ale potom poznal, že si nedělám legraci. Vrtěl nad tím hlavou, ale přijal to klidněji než já.

Na radu jsem se ho ptát nechtěl, už jsem byl stejně rozhodnut, že to vezmu, ale to moje povídání se stejně na tu stranu stočilo.

"Víte, Honzo, já si myslím, že byste to měl vzít. Já vím, že vono přitom jde vo hubu, ale zase na druhý straně to je věc, se kterou se už nikdy v životě nesetkáte. Von každej člověk má prej dělat, co se od něj žádá, a říkat, co se od něj čeká, jenže zrovna tohle vždycky a úplně nejde. Musej se najít lidi, který se v určitý chvíli vzbouřej, jinak by se svět nehejbal dál. A todle je to samý, když do toho nepudete vy, tak se kvůli vám svět nezastaví a nakonec se to stejně udělá. Ale jestli jste ochotnej podstoupit tu nejistotu, co z toho může všechno být, jestli jste přesvědčeněj, že je to dobrá a správná věc, tak se nevolejte a děte do toho. Vono se eště vokáže, k čemu to bylo dobrý."

A měl pravdu, to jsem cítil také.

Takže když kolem půlnoci oba ostří hoši zametli chodník, dostali ode mne občanky a vypadli. Ještě mi za to poděkovali. A já jsem šel spát a spalo se mi dobře.

Dál to šlo velmi rychle. Doktor Motl a nakonec i Pavel stejně věděli, že jim na

to kývnu, natolik mě už znali, takže jsem je svým rozhodnutím ani moc nepřekvapil.

Potom to trvalo ještě týden. Především mě vzali do pracovního poměru, což bylo fajn, protože mi začal jít plat, a ten jsem potřeboval.

Navíc se mnou pořád dokolečka probírali možné i nemožné, až do mne nacpali všeho, co chtěli.

Jo, a také jsem musel obíhat různá ministerstva, to všechno prý musí být a tak dál.

Toho vás ušetřím, protože jsem tam slyšel mnoho slov, vesměs hrozně krásně řečených, a vůbec spoustu oficiálnosti. Také jsem byl přítomen pokusu se šimpanzem Emilem, poslali ho asi o čtyři sta let a Emilek se v daný okamžik v pořádku vrátil.

Jediná potíž byla v tom, že nebyla jistota o místě, kam se vlastně dostanu, podle předchozích pokusů to bylo vždycky někde v okolí místa vysílání, ale mějte jistotu o tom, jak to tady bude vypadat za těch dvěstě padesát či kolik vlastně let. Žádné velké loučení se nekonalo, vždyť

nakonec nám bylo jasné, že mám být za tři dny zpátky.

Když jsem seděl v otočném křesle Kronexu, přišli mi postupně všichni stisknout ruku.

Poslední byl doktor Motl, tvářil se ještě zamračeněji, než kdy jindy, a snad se mu i ta pleš víc blýskala. Měl trochu zadrhnutý hlas.

Potom zabouchli dveře a já jsem si je zevnitř zašrouboval.

Jediná věc, kterou jsem měl s sebou proti jejich vůli, byl Hasselblad s karuselovou optikou.

Žádná komunikace mezi mnou a vnějším nebyla. Ono nebylo proč. A tak jsem jen seděl a čekal.

Trojí zabouchání na dveře mě upozorňovalo. Od nynějška za deset vteřin.

Co mi táhlo hlavou, to se nedá popsat.

Najednou mi před očima zavířily barvy duhy. Podivné trnutí v zátylku, ostrý pískavý tón, trvajících zlomek vteřiny, a rudá kola před očima. Potom jsem omdlel.

UŽ JSTE JE ČETLI ?

Jak jsis už jistě všiml, milý čtenáři, je náš knižní trh stále častěji zasypáván novinkami s visačkou sci-fi. Avšak ne každé dílo bych do této kategorie zařadil. Nechci zde nyní rozvíjet polemiku nad škatulkováním vědeckofantastické literatury, ale chci vám představit dva z posledních titulů této provenience.

Prvním z nich je kniha brněnského nakladatelství Blok od Josefa Souchopa: LASKAVÝ NEZÁJEM. Přes laskavý nezájem jiných civilizací, mě - příslušníka naší civilizace Jr. - zaujaly už úvodní ilustrace Václava Houfa. Děj sám pak je neobvyklý svou počáteční nepochopitelností. Až teprve delším čtením se tři, zdánlivě spolu nesouvisející příběhy skládají v jeden. O čem ? O přetechnizované Zemi, o náhodném dekódování signálů z vesmíru, o civilizaci závislé na jediném tepajícím srdci, ale spíše o lidských vztazích kolem toho všeho.

Druhá publikace je z vydavatelství Saturn a je v distribuci PNS. Je jí MĚSÍČNÍ DUHA od Sergeje Pavlova. Tu bych chtěl doporučit milovníkům supermanů či neohrožených vesmírných poutníků. Chcete si dát lekci na tréninkovém polygonu průzkumníků ? Víte co je epidemie Modrého šílenství ? Kdo ničil obrazovky na Měsíční duze ? Jestli je "supermanství" nemoc nebo dar vám prozradí závěr 140-ti stránkové knížky.

Proto neváhejte obětovat 20 nebo 13 Kčs za trochu fantazie !

Bedřich Gaidarus

A máme tu jaro. Už potřetí za sebou jsem dostal úkol nějakým způsobem zakončit Trifida. Máte stejný pocit, jak to všechno děsivě utíká? Tři čísla, tři úvahy, tři čtvrtě roku - buch.

Seděl u Mrázků, upíjel z oroseného hliněného půllitříku a prodával nevábne vypadající, přesto dokonale propracovaná těžitka z cihlářské hlíny.

Křiklavej strejda, báječnejš chlap, dělník, cihlář, důchodce.

A když se vracel domů, poté, co vyměnil, společně s chlapanem, peníze z těžitek za pivo, měl kapsy obrácené na ruby, aby i sám sobě dokázal, že mu patří tenhle svět.

Křiklavej strejda, báječnejš chlap, dělník, cihlář, důchodce.

A napsal encyklopedii, která čítala 3600 stran, kde bylo všechno, od základů jazyků až po výroky hlavního mistra v cihelně.

A věřil, že se setká se Sitting Bullem, velkým náčelníkem, a vykouří spolu dýmku míru zpětně za všechny bělochy, dokud se nedozvěděl, že Sitting Bull je mrtev.

A podezíral prodavačky, že schovávají lepší zboží pod pult, a nevěřil, ani potom, co jej nechali se pod pult podívat.

A vymodeloval babičku, která vypadala jako Indián.

A sbíral cínové vojáky a všechny knihy ve kterých vystupoval Buffalo Bill.

A zemřel tak naplno, jako žil, zemřel tak naplno, že jsem tomu nemohl uvěřit.

Křiklavej strejda...

A teď se ptáte, proč vám to vlastně povídám, ani nevím, snad proto, že je jaro a na jaře všechno začíná žít znovu jakoby od začátku.

Tomáš Hasil

Redakční rada : Tomáš Hasil, Bohuslav Jindra, ing. Ladislav Říha
Miroslav Schönberg

Jazykový poradce : Oldřich Škrbel

Tiskne Severografia, n.p., Liberec

Počet výtisků 200

NEPRODEJNÉ. Povolovací číslo : o 350027586

30.3.1987
